

ZUSTERLIEFDE

ZUSTERLIEFDE

NATASJA BARTHOLOMÉ

Schrijver: Natasja Bartholomé

Coverontwerp: Natasja Bartholomé

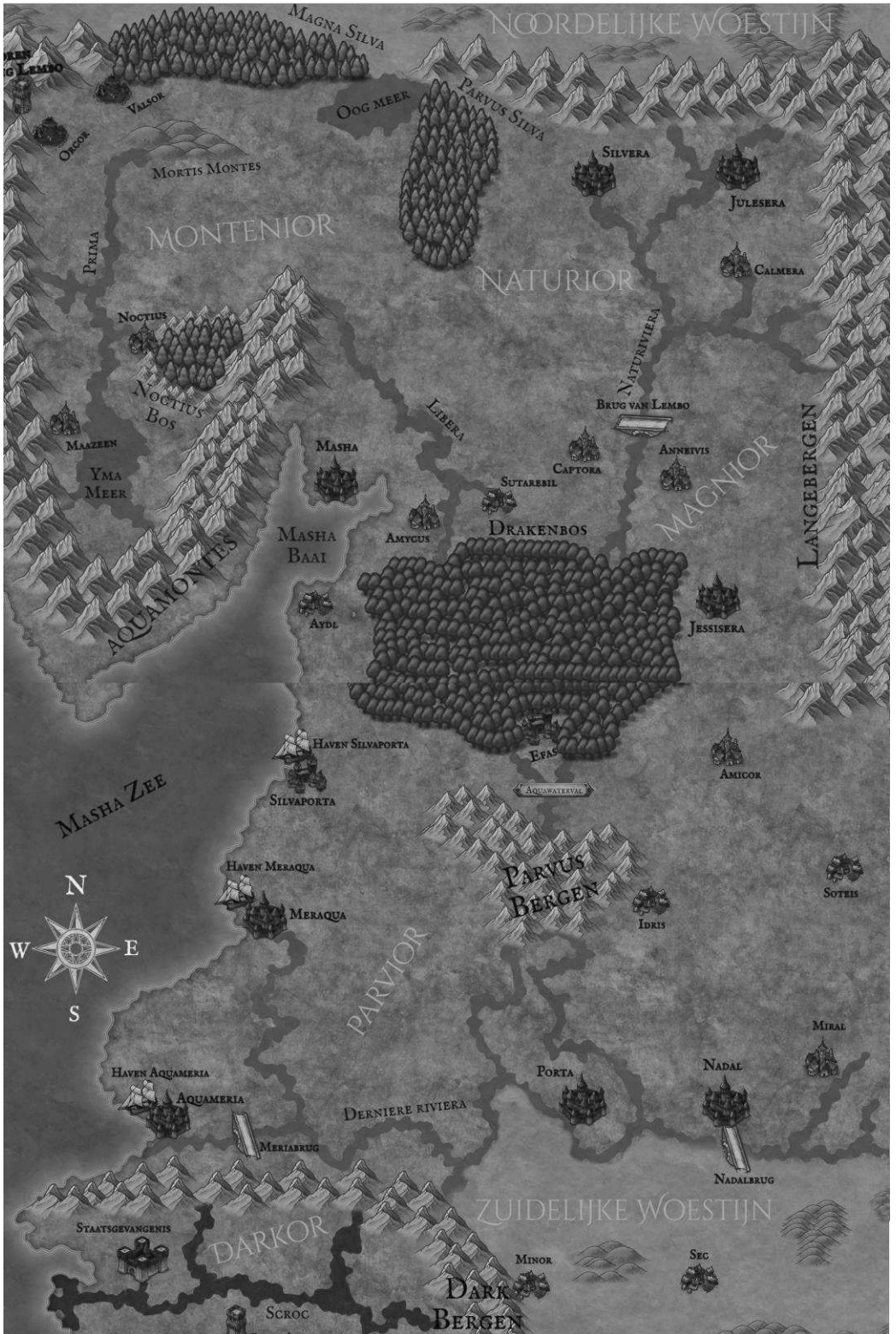
© Natasja Bartholomé 2023

Zusterliefde, namen, personages en gerelateerde indicia zijn
copyright.

Eerste druk gebonden editie: november 2014

Tweede druk gebonden editie: december 2023

ISBN: 9789464927948

Deze is voor jullie: alle mensen die in mij geloven als auteur en me die trap onder de kont hebben gegeven om door te zetten met schrijven en mijn boek uit te geven.

Wees gezegend!

INHOUDSOPGAVE

Proloog.....	5
1. Rampzalige jacht.....	13
2. Betragt	20
3. De actieve gaven.....	27
4. Opgeruimd staat netjes	33
5. Geen leugens meer	39
6. Oefening baart kunst.....	50
7. Eerste etappe.....	59
8. De bewoners van het Drakenbos	66
9. Bijna daar	75
10. Efas.....	81
11. Tijd om te gaan.....	88
12. Gevaar dreigt	97
13. Hopeloos.....	105
14. Vreemde ontmoeting.....	112
15. Kennon Bikior	121
16. Ontsnappen	133
17. Drakenzadel	140
18. Vuurzee	148
19. Koning Lembo	154
20. De Schaduw	163
21. De dood in de ogen kijken	171
22. Weerzien	181
23. Een verdovend lied	187
24. Te laat	196
25. Gevangenisuitbraak	206
26. Verhalen.....	216
27. Danions begrip.....	224

28.	Achtpotige aanval	231
29.	De bewoners van de Darkbergen	239
30.	Praten over gevoelens.....	249
31.	Aquamaria	258
32.	Verkwikkend.....	265
33.	Agnes' geheim	271
34.	Praten	279
35.	Het Drakenplateau	285
36.	Nog twee erbij	294
37.	Laatste ronde.....	306
38.	Feest.....	315
39.	Vlucht.....	321
40.	Dromen zijn bedrog?!.....	328
41.	Agnes' broer	334
42.	Agnes' laatste daad.....	341
43.	Afscheid is zwaar	349
44.	Porta.....	355
45.	Een tweede drieling.....	364
46.	Ten strijde!.....	374
47.	Onverwachts heengaan	386
48.	Verdriet & vriendschap	392
49.	Zonsopgang	400
50.	Geloof in een wonder	408
51.	Toekomstplannen.....	415
52.	Een moment samen.....	423
53.	En de strijd gaat door	428
54.	Darkors baas trekt ten strijde.....	438
55.	Vrijheid.....	447
56.	Madame Romena	455

57.	De begrafenis	463
58.	Afscheid nemen bestaat niet	474
59.	Thuis is waar het hart is.....	479
	Epiloog.....	483

PROLOOG

In een land ver weg, genaamd het Oostelijke Rijk, regeerde in het jaar 482 een duistere koning. Door zijn toedoen was het Oostelijke Rijk in duisternis gehuld, waarin het kwaad heerste. Hij was een wrede en despotische koning, die zijn rijk met een ijzeren vuist regeerde. Zijn naam was koning Lembo.

Toen zijn moeder, koningin Masha, nog aan de macht was, werd Lembo gezien als een ambitieuze man met goede, alhoewel revolutionaire, ideeën. Veel mensen gaven hem openlijk hun steun en geloofden dat hij een geweldige koning zou worden wanneer hij de troon zou bestijgen.

Maar deze steun was niet genoeg voor Lembo. Hij was al jaren van mening dat zijn moeder haar bloeiperiode had gehad en plaats moest maken voor hem. Na vele jaren van zorgvuldige planning, liet hij zijn moeder op slinkse wijze vermoorden en nam hij zelf de troon over. De overname verliep zo soepel dat niemand in eerste instantie doorhad wat er werkelijk met koningin Masha was gebeurd, iedereen dacht dat ze gestorven was aan natuurlijke oorzaken, veroorzaakt door de zorgen die het regeren over een koninkrijk met zich mee bracht.

Maar al snel werd duidelijk dat de goede koningin niet aan haar einde was gekomen door natuurlijke oorzaken. Geruchten gingen rond dat ze vermoord was, vermoord door haar eigen zoon. Deze geruchten kregen meer kracht toen Lembo zijn ware aard liet zien. Hij begon met het ophangen van mensen die slechte roddels verspreidden over de dood van zijn moeder, die hij zo ontzettend miste. Slecht praten over de koning zou hij niet langer toestaan.

Het bleef niet bij alleen maar het ophangen van kwaadsprekers. Al snel begon Lembo met het opsporen en uitroeien van zijn mogelijke tegenstanders onder het mom van "bedreigingen voor het gehele rijk." 'Deze mensen ondermijnen mijn gezag,' had Lembo eens in een toespraak gezegd. 'Het is voor ons allen veiliger dat zij deze wereld verlaten. Zij laten zich door geen wetten intomen en zullen ons allen in het onheil storten. Dat laat ik niet gebeuren. Dit is mijn rijk en ik heb het hier voor het zeggen. Wie dit ontkent of mensen helpt die dit ontkennen, verdient niets beter dan de dood, want hij is een landsverrader; een gevaar voor de staat en diens welzijn.'

Mensen begonnen te beseffen dat woorden gevaarlijk werden. Kranten werden gecensureerd en maakten plaats voor staatskranten. Nieuwsbladen die slecht spraken over de koning werden opgedoekt en de eigenaars werden naar de gevangenis gestuurd of erger: op gruwelijke wijze vermoord. Toneelspelen, die een populaire vorm van tijdverdrijf waren, werden alleen nog maar gebruikt voor propaganda en al snel viel het doek helemaal voor deze vorm van kunst.

Zonder het vaste tijdverdrijf waren de dagen erg lang voor het volk van het Oostelijke Rijk. De mensen kenden alleen nog maar lange werkdagen waar

weinig geld uit voortkwam dat gebruikt kon worden voor huis en familie. Het grootste deel van het geld ging naar de belastingen die Lembo inde om zo zijn verdedigingsvesting en zijn leger te onderhouden. Hierdoor leefde het grootste deel van de bevolking in armoede. Alleen de rijksten - zoals de edelen, stadhouders en andere lokale adel - hadden de luxe om van deze situatie te genieten.

Een jaar na zijn listige overname verliet Lembo Aquameria, waar hij was opgegroeid, en hij reisde naar het land Darkor, vanwaar hij zijn nieuwe terreur liet gelden. Met duistere magie bouwde hij een onverslaanbare vesting, waar hij zijn eigen leger bouwde, nadat gebleken was dat het normale volk steeds meer hun voormalige steun aan de nieuwe koning liet varen. Orcs, gnomen, trollen en meer duistere wezens die de mensen een verschrikkelijke angst aanjoegen, wanneer men alleen maar over hen sprak, werden in Darkor gecreëerd en voerden Lembo's bevelen uit. Het duurde niet lang, voordat de mensen uit vrees voor hun leven zich bij de wil van de tiran neerlegden en hun wil tot verzet was gereduceerd tot een kleine opgebrande vlam.

Slechts een aantal dappere mannen, de Vrijheidstrijders, bezat nog de moed om zich in het geheim te verzetten. De mensen waren echter zo bang voor de toorn van de koning wanneer hij erachter zou komen dat er Vrijheidstrijders zich bevonden in hun stad of dorp, dat ze mogelijke Vrijheidstrijders verlinkten. Hierdoor kwam het nooit tot een echte opstand, waardoor de tirannie van de koning voortduurde.

De koning maakte zich ook geen zorgen over mogelijke tegenstanders, want die had hij lang geleden al uitgeschakeld. Hij had de beschikking over vijf enorme legers, die hem trouw dienden tot het einde en tevens had hij een echte Schaduw als adviseur. Niemand zou het tegen hem durven op te nemen. De opstandige steden had hij onder controle en de elfen, die nog steeds niet binnen zijn rijk vielen, waren omsingeld door steden die wel onder zijn vleugels vielen. Hij was volkomen veilig.

Op een dag werd er echter een voorspelling gedaan door een onbekende magiër. De voorspelling had betrekking op de koning en al gauw verspreidden de geruchten zich: de koning zou niet lang meer zijn gezag laten gelden. De ondergang zou bezegeld worden door de toedoen van drie magiërs. Vanaf het moment dat deze voorspelling bij de koning bekend werd, sloeg een ongekende angst toe en hij zwoer dat hij niet zou rusten, totdat hij de drie magiërs had gevonden en vermoord. Hij zond zijn legers erop uit, maar er was nergens een teken van de magiërs te vinden. Niemand wist ook maar iets over hen, maar hoe hard hij mensen ook martelde, er werd geen nuttig antwoord gevonden.

Uiteindelijk besloot de koning om zijn zoektocht te laten rusten, totdat er nieuwe berichten over de magiërs zouden circuleren. Hij was gewaarschuwd en zou voortaan altijd alert zijn. Een gewaarschuwd man telt immers voor twee.

Hoewel de koning opletterend bleef, verdwenen zijn zorgen om de magiërs uit zijn hoofd, maar nooit uit zijn hart. Een aantal jaren gingen voorbij,

waarin de koning de voorspelling bijna vergat. De oorlog tegen de opstandige havenstad Porta, die begonnen was ongeveer een jaar na de voorspelling, nam nu zijn gehele denken in beslag. En zo verdwenen de doemrijke woorden naar de achtergrond.

Pas na vijf jaar wonnen zijn oude zorgen opnieuw aan kracht. Het was op een warme dag, toen hij op zijn troon zat in zijn toren in Darkor. Monsterlijke dienaren bedienden hem, zijn koninkrijk breidde zich steeds verder uit, maar toch was de koning niet tevreden. Hij voelde dat er een naderend gevaar was. Iets of iemand zou tegen hem rebelleren en zijn troon overnemen. Hij vroeg zich af of Porta wellicht tot een verdedigingsplan was gekomen, dat de inmiddels al vijf jaar durende oorlog, zou beslissen. Wat anders dan dit zou hem kunnen deren?

‘Valtor!’ riep de koning gebiedend, ‘Hier komen!’

Een monsterlijk wezen van het geslacht der Orcs kwam onmiddellijk bij het horen van zijn bevel kruiperig op hem af. Valtor was een grote, brede Orc en Lembo’s sterkste krijger, die er bekend om stond grote hoeveelheden mensen, elfen en dwergen bij een slag te kunnen ombrengen met één houw van zijn “Bijl der horror”. Van dit soort gewelddadige wezens had de koning vijf legers, maar Valtor was de opper van het grootste leger. Dit leger bewaakte het land Darkor, waar de veste van de koning stond. Ook al werd het land door de Darkorbergen beschermd, de koning vond het nodig om een van zijn legers hier te houden naar aanleiding van een grote angst die een aantal jaren geleden deel van hem was geweest. Waar had die angst toch betrekking op gehad?

Naast zijn grootste leger had de koning ook nog vier andere legers, die in de overige vier landen oorlog voerden en zijn wil uitvoerden. De enige landen die de koning niet bij zijn Rijk wilde hebben, waren de Noordelijke en Zuidelijke woestijn. Het was veel te droog daar, vond de koning. Er was geen winst uit deze contreien te halen. Als mensen hem niet wilden gehoorzamen en ze zouden vluchten, zouden deze twee landen de enige plekken zijn waar ze heen konden en dan zouden ze vanzelf bij gebrek aan water en voedsel sterven. Dat bespaarde hem weer werk. Dan konden zijn beulen belangrijkere tegenstanders aanpakken.

Valtor knielde voor de koning neer en boog zijn hoofd in een teken van respect. Gluiperig vroeg hij: ‘Wat kan ik voor u doen, machtige heerser?’

‘Sta op, Valtor,’ gebood koning Lembo. ‘Ik wil weten of jij of een van jouw mannen iets ongewoons in de gevangenissen heeft meegemaakt.’

‘Nee, Sire, alles is rustig in de gevangenissen.’ Het monster lachte vals. ‘Er was alleen één van mijn mannen over een hoopje uitwerpselen heen gevallen.’

De koning walgde en als Valtor niet van zoveel belang was geweest,

had hij hem al lang onthoofd. Nu sprak hij echter: 'Ik wil dat een deel van jouw mannen de gevangenen dag en nacht bewaakt. Als ook maar één van die landverraders contact met de buitenwereld heeft, maak je hem af!'

'Natuurlijk, heer. Maar het is haast onmogelijk om contact met de buitenwereld te hebben. De muren zijn veel te dik en...'

'Niets is onmogelijk, imbeciel!' snauwde de koning. 'Heb je er ook al eens over nagedacht dat communiceren op een telepathische wijze kan gaan, wanneer je met een magiër te maken hebt? Dat addergebroed kan met spreuken heel wat bewerkstelligen en jij zou het niet eens door hebben, al gebeurde het vlak onder je neus!'

'Natuurlijk, Sire. U hebt ons goed ingelicht. U behoedt ons altijd voor gevaar. Groots is uw macht en wijsheid. Ik wilde u niet beledigen, Sire. De gevangenen die in cellen zitten zijn echter slechts Vrijheidsstrijders, geen magiërs.'

'Spreek me niet tegen, Valtor! Je weet dat tegenspraak je de kop kan kosten!'

'Het spijt me, hoogheid.' De Orc kroop nog verder ineen. 'Ik wilde niet onrespectvol zijn.'

'Maar je hebt een klein punt, dus om op jouw onbedachte uitspraak terug te komen: de gevangenen zijn niet alleen gevuld met die rebellen, de zogenaamde Vrijheidsstrijders. Er zitten ook enkele magiërs en drakentemmers weg te rotten daar. En een van hen is al genoeg om een gevaar te vormen. Laat je aandacht dus nooit verzaken en houd dat tuig 24/7 in de gaten, hoor je me?' zei de koning vermoeid. 'De magiërs en drakentemmers zijn pas in de gevangenen gegooid en ik heb hun geest nog niet gebroken, zoals ik bij de andere gevangenen heb gedaan. Ze vormen nog een gevaar. Ga nu! Doe wat ik je gevraagd heb en houd me op de hoogte!'

Valtor knikte even eerbiedig en liep toen de kamer uit. Koning Lembo stond op en keek naar zijn verdorde verblijfplaats. Ooit was Darkor, dat toen nog Varvenor heette, een land als alle andere landen, vol met bossen, blauwe rivieren en uitgestrekte weilanden. Het land werd bewoond en bewerkt door grote, welvarende boeren. Destijds was het land vruchtbaar en had het land het leeuwendeel van de agrarische producten in het Oostelijke Rijk voortgebracht.

Toen kwam echter de zwarte ziekte. Op een dag vond een boer zijn gewassen, die de dag tevoren nog groen en gezond waren geweest, zwart en verwelkt. De boer in kwestie, boer Maeghan, beschuldigde zijn broer Xeroghan, die het aangrenzende stuk land beheerste, van zijn mislukte oogst. Xeroghan zou jaloers zijn geweest op zijn broers succes en nu wraak nemen hierop door zijn gewassen te vervloeken met een ongeneeslijke ziekte.

Al snel bleek echter dat men hier met iets ergers te maken had; iets dat zich door geen enkel middel liet tegenhouden. Er was geen sprake van magie, maar van een verschijnsel van de natuur: een virus. Het virus verspreidde zich snel en al gauw veranderde Varvenor in een dor niemandsland, niet veel beter dan een woestijn. De ooit zo welvarende boerderijen waren nu verlaten en

leken nog het meest op ruïnes, vatbaar voor de grillen van het weer. Een herinnering aan een ver glorieus verleden.

Varvenor werd vanaf toen Darkor, zwart land, genoemd en niemand waagde zich nog achter de Darkorbergen. Niemand had er nog wat te zoeken. Darkor was een land van dood en verderf; geen leven was er mogelijk. Dit was de staat, waarin Lembo het land vele jaren geleden aantrof. Het verlaten land schrok hem echter niet af; integendeel, het voldeed aan zijn wensen. Dit was een plek, waar niemand hem snel zou lastigvallen. Dit was een plek, waar hij in alle rust zijn legers kon uitbreiden. Maar bovenal was dit een plek, vanwaar hij zijn pionnen door de overige landen van het Oostelijke Rijk kon schuiven, zonder zelf maar één vinger te hoeven uitsteken.

Nu was Darkor overal zwart: het water, de grond, de lucht en zelfs de Darkorbergen. Darkor was niet zo groot, maar nu dankzij Lembo's invloed wel weer machtig. Het had zijn status van "zwart land" behouden, maar de betekenis was veranderd. Darkor was niet langer een land dat dood was, maar dood zaaide en produceerde, net zoals het in betere tijden gewassen had gezaaid en geproduceerd. In Darkor werkten veel van koning Lembo's slaven en dienaren in werkplaatsen onder en boven de grond. In die werkplaatsen werden wapens en afgrijpselijke - maar machtige - wezens gemaakt, die allemaal werden ingezet voor de ordebewaring in de rest van het Rijk.

Koning Lembo keerde het raam zijn rug toe en liep de kamer uit. Zijn twee poortwachters bogen voor hem en liepen op precies tien voet afstand achter hem aan naar zijn bestemming. De koning schonk geen aandacht aan hen en liep zonder iets te zeggen een steile wenteltrap op naar het dak van de toren.

Daar stond een reusachtige, rode draak, maar de koning vertrok geen spier. De draak opende log één oog en toen hij merkte dat hij gezelschap had, brulde hij woest en spuwde een enorme kolom van vuur op de indringer af. Koning Lembo trok een mondhoek op en hief haast verveeld zijn magische staf op, waarmee hij het vuur, dat zich verspreidde in een gloeiende hete draaikolk, moeiteloos wist af te weren.

'Nou, Fortior, begroet jij je meester zo?' vroeg koning Lembo lijsig via zijn gedachten en hij liep naar zijn draak toe. De draak ging gerustgesteld weer liggen en liet zich aanhalen door zijn meester. Met zijn gedachten legde de koning contact met de draak en zei: 'Ik heb een taak voor je, mijn vriend.'

Alsof hij de magische woorden gezegd had, stond de draak meteen weer op en antwoordde hem bloedlustig: *'Vertel het me, meester. Ik wil weer eens lang vliegen en mensen verscheuren! Ik heb er genoeg van op deze toren te liggen. Ik wil meer eten dan die enkele dienaren die je me soms stuurt, wanneer ze ongehoorzaam zijn geweest. Ik wil mensenvlees; geen rattengebroed.'*

'Rustig aan, mijn vriend. Je weet waarom ik je hier houd.'

'Ja, niemand mag ook maar één vermoeden hebben dat je mij uitgebreed hebt. Niemand mag ook maar een idee krijgen van je volgende strategische zet,' zei de draak ongeïnteresseerd. *'Welke taak wacht me nu dan? Mag ik Valtor deze keer verslinden? Dat addergebroed is zo breed, dat er toch iets van smaak*

aan dat vlees moet zitten.'

'Nee, Valtor kan nog van nut zijn. Ik wil dat je naar de gevangenen vliegt. Ik heb het gevoel dat één gevangene of misschien wel meerdere via hun gedachten contact hebben met de buitenwereld. Ik wil dat jij erheen gaat, omdat jij dit beter kunt merken dan Valtor. Het staat je vrij om je onderweg te voeden op een manier die jij wenselijk acht. Doe het echter discreet. Niemand mag van je bestaan weten.'

'Zoals u wenst, mijn heer,' zei Fortior en hij steeg zonder verder nog op of om te kijken op de duisternis in. Koning Lembo keek hem even na en liep toen weer de trap af naar zijn troon, gevolgd door de twee poortwachters die angstig achter zich bleven kijken, alsof ze vreesden dat Fortior hun alsnog zou verslinden.

Op zijn troon dacht hij kort na, maar hij voelde zich nog steeds ongerust.

Er was er slechts één die hem de antwoorden op zijn vraag zou kunnen geven. Hij

riep een van de poortwachters bij hem en stuurde hem naar de kerkers om zijn machtigste dienaar te halen. Een wezen dat mensen zo erg vreesden, dat ze zelfs zijn naam niet durfden uit te spreken.

Na een kwartier werd er op de deur geklopt. De poortwachter kwam naar binnen en boog. 'De Schaduw, mijn heer, is gearriveerd.'

Lembo wuifde hem weg en zei: 'Breng hem binnen.'

De poortwachter verdween door de deur en kwam even later terug met een schrikwekkend wezen. Het was een Schaduw. Een Schaduw was de geest van een vermoorde vampier. Hij bediende de koning en voorspelde vaak zijn toekomst met mensenbotjes. Ook vocht de Schaduw mee in belangrijke oorlogen, maar dit gebeurde zelden. Als hij echter meevocht, was een overwinning gegarandeerd. De Schaduw was een vaardige magiër en een onverslaanbare krijger en liet niets van zijn vijanden over. Alleen de aanblik van de Schaduw was soms al genoeg om zijn vijanden om genade te doen smeken. De Schaduw kon daarbij niet gedood worden, alleen met een schot of steek tussen zijn ogen. De Schaduw werd vooral gevreesd om zijn kennis in de zwarte magie, waarmee hij duizenden mensen had vermoord die hem probeerden te dwarsbomen.

Hij boog even voor de koning en vroeg: 'Wat kan ik voor u betekenen, Sssire?'

'Voorspel mijn nabije toekomst, Schaduw. Ik heb het gevoel dat er gevaar dreigt en ik kan mijn vinger er niet op leggen wat er voor een gevaar dreigt. Ik heb geen tegenstanders meer, behalve in Porta. Addergebroed dat ik binnenkort de genadeklap zal geven.'

De Schaduw pakte zijn zakje met botjes, schudde het en gooide het leeg op de stenen vloer. Even bestudeerde hij ze aandachtig en zei daarna: 'U heeft gelijk, sssire.'

'Ik wist het!' zei de koning kwaad en hij sloeg met zijn staf op de vloer. 'Wie bedreigt mij deze keer, Schaduw?'

‘Ik zie dat er een drieling geboren wordt, die magisssche krachten heeft.’

‘Een drieling, hè?’ Hij dacht kort na, waarop langzaamaan de voorspelling weer in zijn geheugen naar boven kwam. Zijn bloed leek te stollen. ‘De drie magiërs,’ zei hij zacht. Langzaam groeide zijn woede. ‘Welke familie krijgt deze kinderen?’ riep hij uiteindelijk uit. ‘Ik zal mijn leger op hen afsturen en de kinderen een voor een het graf in jagen!’

‘Nee, heer. Alsss ik u mag advissieren: Laat hen met russels! De drieling zal de magisssche krachten niet gebruiken, als ze in vrede worden opgevoed.’

‘Ik heb jou niet om advies gevraagd,’ zei koning Lembo en hij wees dreigend zijn staf op de Schaduw.

Deze deinsde sissend achteruit, alsof hij geslagen was en vroeg: ‘Wat bent u dan van plan, sssire?’

‘Ik wens het te weten, zodra er nieuwe kinderen in mijn rijk geboren worden en van wie zij zijn. Stel een wet op die per direct van kracht gaat. Nieuwgeborenen dienen direct bij het stadshuis geregistreerd te worden op straffe des doods. Zo zal ik er vanzelf achter komen wie die drieling krijgt. En wanneer ik dat weet, haal ik ze weg bij hun ouders. Eventueel kan ik ze dan zelf opvoeden, zodat ze duistere magie kunnen beoefenen en aan mijn kant staan. En wanneer dat zo is, ben ik automatisch weer de machtigste heerser van alle landen en ben ik opnieuw van elke dreiging ontdaan!’

De koning slaakte een ijzingwekkende lach uit die zelfs het hevige onweer buiten overstemde. Hij was opnieuw alert en hij zou afwachten, totdat die beruchte dag zou aanbreken, waarin de drie magiërs van zijn nachtmerries geboren werden. De drieling die hem volgens die gevreesde profetie naar zijn ondergang zou leiden. Alleen was hij de mensheid wederom één stap voor. Niemand zou hem van zijn troon stoten. Nooit.

En in dat zelfde hevige onweer werd 1400 mijl verder in het kleine plaatsje Sutarebil een drieling geboren, van wie de vader niet bij de bevalling had kunnen zijn. Hij was namelijk een aantal maanden van tevoren gevangen genomen door de vreeswekkende koning. De vrouw had het de koning nooit vergeven dat hij de liefde van haar leven had weg geroofd en ze besloot haar eigen kleine rebellie te plegen. Nadat ze bevallen was van de drieling, kocht ze de dokter om en zorgde er zo voor dat de geboorte van de drie verborgen bleef voor des konings aandacht. Ze voedde haar drieling in het geheim op in hun kleine dorpje en zo groeiden de drie kinderen op als de drie jonge heksen die Lembo zo vreesde. Hij wist echter nog steeds niet dat de profetie sloeg op deze drie zussen: Lana, Dana en Ivana Liwel.

De drie zussen groeiden echter op zonder hun gave en hadden, als ze al problemen hadden, slechts te maken met al die problemen die opgroeiende meiden op een dag tegenkomen. De meiden wisten nog niet welke gaven ze zouden krijgen en hadden tevens niet het geringste vermoeden welke daden

ze hiermee nog gingen verrichten.

I. RAMPZALIGE JACHT

p een dag werd Lana Liwel al vroeg wakker. Hoewel ze het liefst zich nog even omdraaide in bed – de zon liet zich nauwelijks nog zien en de laatste dagen hing er een flinke storm in de lucht – riep de plicht haar. Ze rekte zich geeuwend uit en rolde voorzichtig van haar stromatras af zonder haar oudste zus, Dana, te wekken. Zij hoefde samen met hun moeder pas twee uur na zonsopgang op te staan voor hun werk. De dieren wachtten echter niet, dus daarom maakte Lana haar andere zus Ivana zachtjes wakker en wees op het eerste daglicht dat om hun dunne gordijnen heen spiekte. Ivana bromde kort, maar haalde toen snel een versleten borstel door haar lange, golvende kastanjebruine haren heen. Lana waste haar gezicht in de tussentijd met het waswater in de teil, dat nodig eens vervangen weer moest worden. Misschien een klusje voor hen voor na de jacht. Misschien als ze dan nog zin had.

Hoewel jagen in hun dorp gezien werd als een mannenbezigheid keek niemand er meer raar van op als de twee zussen voor het ochtendgloren in de richting van het Drakenbos zagen rijden. Iedereen wist dat Amelia niet gezegend was met een zoon, die de rol van man in het gezin op zich had kunnen nemen. De Liwels hadden het niet breed en ofschoon de mensen uit Sutarebil de alleenstaande vrouw met haar prachtige, lieve dochters graag van tijd tot tijd hielpen aan eten en kleren, waren de dochter op jonge leeftijd al gedwongen om hun moeder te helpen eten op tafel te brengen.

Ivana profileerde zich graag in de jacht en aangezien Lana had uitgevonden dat het Drakenbos vol zat met allerlei eetbare vruchten en een verscheidenheid aan dieren ging zij vaak met Ivana mee. Bovendien had Lana een andere reden nog om haar zus te vergezellen. Lana was een rebel te noemen. In hun normale alledaagse leven zat niks van avontuur. Elke was gevuld met dezelfde saaie bezigheden en zo reeg haar achttienjarige leven zich onafgebroken aan elkaar zonder enige vooruitzichten. Het leven onder de heerschappij van koning Lembo was veel te kort, dus daarom zou je van iedere dag moeten genieten. Het leven moest één groot avontuur vormen. Dus als Lana de keuze had tussen het geestdodende werk in het naaiatelier samen met Dana of de spannende jacht, dan zou Lana altijd kiezen voor de jacht. Ofschoon ze helemaal geen fan was van levende wezens te doden, zodat zij en haar familie konden overleven. Maar zelf hun vlees verzorgen was nog altijd goedkoper dan vlees in de slagerij te halen.

Deze taakverdeling had de nodige discussies uitgelokt uiteraard. Dana had het niet eerlijk gevonden dat zij wel haar moeder in de naaiwinkel moest helpen, terwijl haar zusjes dag in dag uit in de frisse buitenlucht mochten vertoeven en de helft van de tijd ook nog eens met lege handen naar huis kwamen. Lana had dit aspect van de jacht ook opzettelijk uit hun twistgesprekken gelaten. Dana had gelijk: de jacht kon vaker wel dan niet ook op niets uitdraaien. Lana was zelf geen goede jager; Ivana was gemakkelijk haar meerdere op dat gebied. En als Ivana een goede vangst op het oog had

dan was Lana wel eens geneigd haar schot te saboteren, omdat ze het te zielig voor het diertje vond. Dit veroorzaakte de nodige ruzies met Ivana tijdens de jacht, maar zelfs die ruzies prefereerde Lana over lange dagen gaten en scheuren in de kleren de dorpelingen te dichtten.

Lana's onwil om haar verantwoordelijkheid te nemen, zorgde voor heel wat spanning tussen Dana en Lana. Dana was van mening dat de twee meiden nooit met eten thuis kwamen, omdat ze de jacht niet serieus genoeg namen. En dat, terwijl zij en hun moeder iedere dag zich uit de naad werkten. Dana moest daarbij wel een kanttekening plaatsen. Ivana kon en wilde wel serieus zijn in de jacht, maar koos te vaak Lana's kant. Ivana probeerde dan serieus te jagen, maar zodra Lana begon te jeremiëren dat het zielig was om dieren neer te schieten, liet Ivana haar prooi gaan. Of wanneer Ivana niet aan haar zusje toegaf, liet Lana Ivana opzettelijk schrikken, zodat zij mis schoot. Lana was absoluut een dierenvriend, maar dat bracht aan hen geen eten op tafel. Terwijl het eigenlijk toch zo gemakkelijk was voor hen om een prooi te krijgen, meende Dana.

De drie zussen hadden namelijk al op hun achtste verjaardag de gave gekregen om gedachten te lezen en te blokkeren. Dit laatste hadden ze zich als vanzelf moeten aanleren, omdat hun gedachten anders niet meer veilig waren voor de andere twee. Via hun gedachten konden ze tevens met elkaar communiceren, wanneer woorden niet gebruikt konden worden.

Ook konden ze via hun gedachten met dieren praten, hoewel ze bij hen nooit een woordelijk antwoord kregen, hoogstens een vaag beeld van de wereld, zoals het dier het zag. Ze gebruikten hun gaven vaak om in de gedachten van dieren te komen en hen zo - als ze bijvoorbeeld aan het jagen waren- op hun gemak te stellen. Daarom vond Lana het ook misbruik van hun gave, wanneer ze de dieren geruststelden tijdens de jacht: het dier had alle reden om bang te zijn, wanneer zijn leven op het spel stond

Toch genoten de drie meiden over het algemeen zeer van hun gave. Het voelde goed om speciaal te zijn in een verder zo saai bestaan. Daarom konden ze ook niet wachten, totdat hun individuele, actieve gaven zich aan hen zouden openbaren. Hun moeder had aan hen verteld dat ze hun eerste actieve gave op hun achttiende levensjaar zouden krijgen. En aangezien ze dit nu eindelijk waren, wachtte de drieling vol spanning af wat de langverwachte actieve gave om het lijf zou hebben.

Met haar gedachten bij de verschillende actieve gaven die ze kende, besteede Lana haar bruine merrie Erin. Ivana die op haar witte merrie Arwen al zat, hield een natte vinger in de lucht. Zo testte ze vanuit welke richting de wind kwam, zodat hun prooi hen niet vroegtijdig zou ruiken.

Ze wierp een blik achter zich op hun eentonige dorpje en moest toegeven dat ze een hekel had aan Sutarebil. Er moest altijd gewerkt worden om in leven te blijven en er kon nou nooit eens plezier gemaakt worden. Iedereen werkte, totdat ze er letterlijk bij neer vielen, maar niemand werd er ooit beter van. Het grootste deel van het geld ging door belastingen naar de koning, die ergens in een godvergeten plaats gezeteld was en daar hun zwaar

verdiende geld investeerde aan nietszeggende oorlogen, terwijl hier de mensen nauwelijks van het overgebleven geld konden leven. Het was niet eerlijk, maar niemand deed er iets aan. Zoveel onrecht kon Lana niet verdragen en daarom was het haar grootste droom ook dat ze op een dag Sutarebil zou verlaten en zich zou vestigen op een plek, waar alles beter was. Een plek waar Lembo's klauwen nog niet reikten.

Er waren wel eens in de zoveel tijd festivals in hun dorp, die haar plezier brachten, maar ook daar moest alles volgens de regels. Er waren altijd vaste kraampjes, die hun waren verkochten. Er waren vaste activiteiten, die gedaan konden worden. En ieder festival werd met zonsondergang hetzelfde toneelstuk opgevoerd, waarbij koning Lembo afgeschilderd werd als de redder van het Oostelijke Rijk. Daar kon en mocht nooit vanaf geweken worden. Lana haatte regels misschien nog meer dan haar woonplaats, aangezien ze in die regels de oorzaak zag van de teloorgang en armoede van Sutarebil.

In de verte bij hun huis klonk nog een verontwaardigd gehinnik. Cela, Dana's zwarte merrie, was de veroorzaker van het kabaal. Het dier leek het er niet mee eens te zijn dat haar twee metgezellen wel uit rijden mochten gaan, terwijl zij thuis moest blijven. *Dat heb je aan Dana te danken*, dacht Lana verbitterd. De grijze merrie van hun moeder, Aria, was zich van geen kwaad bewust en galoppeerde speels achter een vlinder aan.

'Ivana?' vroeg Lana en ze keek haar zus ondeugend aan, toen het verontwaardigde paard haar geen afleiding meer bood. 'Zullen we doen wie het eerst aan de bosrand is?'

'Kom op, Laan. We zijn toch geen tien meer?' merkte Ivana geïrriteerd op en ze schoof haar boog wat rechter op haar rug. 'Ik ben hier om te jagen en niet om te spelen.'

'Je wilt gewoon niet, omdat ik altijd win,' zei Lana en ze aaide haar merrie. 'Niet waar, Erin? Ze is gewoon een lafbek.'

'Ik ben geen lafbek. En houd nu op met me te chanteren.'

'Ik chanteer je niet. Als ik je zou chanteren, zou ik zeggen: "Als je niet met me een wedstrijdje houdt, dan zeg ik Shuragh dat je hem leuk vindt." En dat doe ik nog niet. Hoewel dat best een goed idee is, nu ik erover nadenk.'

'Je houdt je mond, Laan,' zei Ivana dreigend.

'Doe je dan een wedstrijdje met me?'

'Ja, goed dan. Bah, ik had mijn mond moeten houden. Maar akkoord, als jij je mond over Shuragh houdt, dan doe ik mee aan je kinderachtige wedstrijdje. En als je mij vandaag eens fatsoenlijk laat jagen. Moeder en Dana kijken mij er tegenwoordig op aan, als we met lege handen terugkomen. Vandaag plan ik aan die teleurstelling iets te doen.'

'Akkoord,' zei Lana met tegenzin, 'Verwacht wel maar niet dat ik naar het arme dier kijk, als je hem de dood injaagt. En ik raak het al helemaal niet aan.'

'Dat vraag ik je ook helemaal niet,' zei Ivana kalm. 'Zullen we nu dan maar beginnen? Dan ben ik er tenminste ook zo vanaf.'

Zonder op antwoord van Lana te wachten, zetten ze tegelijk hun hakken in de flanken van de paarden en ze schoten vooruit. In een draf reden ze met een hoge snelheid naar het bos toe. Zo leek het net alsof ze vloog en daarom genoot Lana van de rit. Zoals gewoonlijk was Lana de eerste, die de bosrand bereikte. Ze klopte Erin tevreden op de hals en zei zacht: 'Nu mag je rusten, meisje.' Niet veel later arriveerde ook Ivana.

'Weer gewonnen,' treiterde Lana Ivana.

'Ben je nu weer tevreden? Dan kunnen we nu jagen. En o, wee als jij je niet aan je afspraak houdt.'

Lana liet Ivana het voortouw nemen en volgde haar in een galop het Drakenbos in, waar de wind meteen afnam. Het daglicht kwam echter ook niet meer aan hen, aangezien al gauw het bladerdek als een waar baldakijn boven hun hoofden lag. Lana siste van de koude en verborg snel haar handen onder haar reismantel om ze nog enigszins van warmte te voorzien.

Al gauw waren de bospaden niet breed genoeg meer om naast elkaar te kunnen rijden. Lana gaf Erin opdracht om Arwen te volgen en achter elkaar reden naar hun vaste open plek in het bos, waar ze hun paarden altijd veilig achterlieten. De paarden hadden hier voldoende gras om op te knabbelen en water uit een rustig kabbelend beekje voor als zij dorst kregen.

Na een half uur door het bos gereden te hebben, bereikten de twee zussen deze tra en ze sprongen kwiek van hun paarden af. De open lucht voelde heerlijk aan, want het voelde alsof ze beter konden ademen dan tussen de bomen, waar een beklemmend en benauwend gevoel overheerste. Een flinke windvlaag woei door Lana's haren en zij sloot genietend haar ogen.

Ivana liep echter het bos al in met een pijl klaar op haar boog geklikt. Lana had al lang de boog ingeruild voor een dolk, omdat Ivana meer van het precisiewerk was en zij meer kans had om een prooi te raken. Voor de zekerheid trok Lana haar dolk en volgde haar zus het bos in. Ze voelde zich in de schemering van het Drakenbos altijd veiliger met een wapen in haar hand. In dit deel van het bos zaten weinig gevaarlijke dieren. Hoogstens een roedel wolven, maar die lieten zich niet overdag zien. 's Avonds was het pas uitkijken geblazen. Daarom hadden de twee zussen wel een avondklok: voor zonsondergang moesten ze het Drakenbos ruimschoots verlaten hebben.

Om te kunnen jagen, moest je goed kunnen spoorzoeken en ook hiervoor had Ivana een neusje ontwikkeld. Ze speurde de grond af op pootafdrukken, gebroken takjes en platgetrapte bladeren, want dit zei haar waar een prooi heen was gegaan. Ze voelde hoe nat de grond was, want dit zei haar of er een drinkplaats in de buurt kon zijn. Ze streelde planten en boomstammen, omdat de kleinste oneffenheid haar vertelde of er dieren langs waren gekomen. Het was werkelijk leerzaam en mooi om haar zus aan het werk te zien.

Na een halfuur spoorzoeken, had Ivana ook een ree op het oog. Het beestje stond rustig tussen twee bomen te knabbelen op een stuk mos. Stilletjes gingen de twee meiden achter een struik zitten, terwijl ze het dier

nauwlettend in de gaten hielden. Ivana stelde het dier gerust via haar gedachten, terwijl Lana haar ogen stijf dicht geknepen hield. Ivana spande haar boog in een sierlijke beweging tot achter haar oren, kneep geconcentreerd één oog dicht terwijl ze richtte en liet toen los. Met een luid, sissend geluid schoot de pijl door de lucht en raakte doel. De ree viel met een plof op de grond en Lana voelde dat ze moest overgeven. Ze kon hier maar niet aan wennen.

Ivana draaide zich medelevend om, toen ze Lana's onpasselijkheid door hun gedachten heen voelde, en ze streek Lana kalmerend over haar rug. 'Het spijt me, Laan. Ik vind het ook rot om dieren te doden, maar ik heb ook geen zin om bij die perverse slager te bedelen voor een stuk vlees,' zei Ivana. 'Tevens is dit een deel van de natuur. Het is eten of gegeten worden. Als wij hem vandaag niet hadden gedood, had een wolf het morgen misschien gedaan. Wij hebben hem in ieder geval een snelle en vrij pijnloze dood bezorgd. Door mijn pijn heeft het in ieder geval niet geleden.'

Lana moest toegeven dat in Ivana's woorden een kern van waarheid zat. De slager van Sutarebil was de vreselijkste man van het dorp. Hij wist dat de mensen uit Sutarebil nauwelijks geld hadden en hard moesten werken voor hun kost, maar toch maakte hij de prijzen van zijn vlees bespottelijk hoog. Hij was weliswaar bereid om te onderhandelen, maar alleen als er iets anders kostbaars werd aangeboden waar hij profijt van kon hebben.

'Ik begrijp het wel, Iva, maar toch vind ik het zielig.'

'Dat vind ik ook,' zei Ivana en ze aaide Lana over haar hoofd. 'Gaat het wel weer een beetje?'

'Ja, het gaat wel weer,' zei ze en ze wierp een vluchtige blik op de dode ree. Ivana kwam achter de struik vandaan en liep voorzichtig naar de ree toe. Dit was de eerste keer sinds tijden dat ze een dier van dit formaat gevangen had en het kostte ook haar duidelijk moeite om misselijk te worden, toen ze het dier zo zag liggen. Toch knielde ze neer en streelde ze het dier over haar ranke hals terwijl ze een gebed voor vergiffenis prevelde. Als ze er zuinig van aten, konden ze met de hoeveelheid vlees die deze ree opleverde een of twee weken vooruit.

'Lana? Goed nieuws. Met dit vlees kunnen we weer een of twee weken vooruit!' riep Ivana enthousiast en ze stond weer op.

'Dat is inderdaad goed nieuws. Twee weken niet meer jagen,' zei zij en ze kwam achter de struiken vandaan.

Ivana pakte haar dolk en zei: 'Wil jij even wat takjes halen om een vuurtje te maken? We kunnen de ree namelijk beter villen, voordat we hem meenemen. De huid kunnen we ook weer verhandelen bij de lederlooierij.'

Lana knikte bleekjes en verdween achter de bomen. Ivana steriliseerde haar mes met wat water dat ze in een waterzak had meegenomen, toen ze weer geritsel tussen de bladeren en het geluid van takjes die afbraken, hoorde.

'Laan, ben jij dat al?' vroeg Ivana en ze draaide zich om. Tot haar grote schrik stond niet Lana tussen de bomen, maar de slager van het dorp en hij

hield zijn kruisboog met een triomfantelijke grimas op Ivana gericht.

Lana zuchtte, toen ze dacht aan de ree en de levenloze blik in die grote bruine ogen. Ivana had helemaal gelijk. Het dier had bij hen niet geleden en het was een kwestie van de sterksten overleven, maar toch voelde ze zich schuldig als ze een onschuldig dier het leven afnamen. Wie gaf aan hen dat recht? Ze waren geen godinnen, dus waarom konden zij besluiten over een leven en het reetje niet?

Lusteloos brak Lana wat droge takken af, toen ze Ivana haar naam hoorde roepen. Lana gromde geïrriteerd en draaide zich grimmig weer om. Ze was pas een paar minuten weg en nog ging het Ivana weer eens te langzaam? Zonsondergang was nog lang niet, dus ze had tijd genoeg om wat takken bij elkaar te sprokkelen voor een vuurtje. Lana had net moeten toekijken hoe haar zus een onschuldig wezen had neergeschoten. Begreep Ivana dan niet dat ze dit even moest verwerken en absoluut niet ook nog bij het villen wilde zijn?

Het idee, dat ze met de geur van het bloed van de ree in haar haren en kleren nog van dat vlees moest eten, deed haar maag omdraaien. Ze zou net zo tevreden zijn met een maaltijd bestaande uit noten, vruchten en groentes, maar de rest van haar familie stond erop minstens een keer per week een stuk vlees aan de maaltijd toe te voegen. Voor haar hoefde het niet meer. Laat Dana en moeder zelf maar eens een leven nemen. Kijken of ze dan nog vlees durfden te eten.

Boos in zichzelf mompelend begon Lana terug te lopen, terwijl ze in de tussentijd nog wat takjes verzamelde die op het pad lagen. Maar toen Lana bij Ivana aan kwam, zag ze tot haar grote schrik de slager bij haar zus staan, die een boog op haar zus gericht hield. Hij stond met zijn rug naar Lana toe, waardoor hij haar nog niet had gezien. Meteen kwam zij in actie en sloop op hem af met de dolk in de aanslag. Terwijl ze dichterbij kwam, hoorde ze dat de slager Ivana probeerde te chanteren en haar woede nam toe. Hij probeerde hun zwaar verdiende buit af te nemen, zodat hij het weer met winst kon doorverkopen aan de arme dorpingen. Daar kwam niets van in!

Lana knarsetandde. Ze wenste dat de slager ooit in de hel zou belanden. Hij was een gierige bruoet. Tevens had hij onguere vriendjes die in direct contact stonden met de koning. Lana had hem nooit kunnen betrappen op zulke praktijken, maar ze wist vrijwel zeker dat de slager zich bezig hield met mensen te verlinken aan zijn vriendjes. Hij was een crimineel en verdiende daarom niets beter dan te branden in de hel.

Plotseling schrok Lana op door twee dingen die opeenvolgend gebeurden. Blauwe vlammen laaiden uit het niets op rondom de slager en vraten aan zijn kleren. De man gilte het uit van de pijn en zag er al gauw uit als een levende fakkel. Lana keek naar haar linkerhand, die ze onwillekeurig recht voor zich uithield. Had zij die vlammen opgeroepen? Was dit haar langverwachte, actieve gave?

Voordat Lana haar eigen vraag echter kon beantwoorden, gilde Ivana het plotseling uit van de pijn. Lana voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Had zij per ongeluk ook Ivana in de vlammen gezet? Lana rende snel naar haar zus toe en zag tot haar grote opluchting dat haar zus niet ontsierd werd door blauwe vlammen. Haar opluchting was echter van korte duur, toen ze zag dat de pijl van de slager zich in de arm van haar zuster had geboord.

2. BETRAPT

Lana voelde haar woede groeien bij het zien van haar zusters pijn, waarop de vlammen, die aan de slager likten, nog eens groter werden. Tevens bekroop Lana een angst, die met de minuut groter werd. De slager stond erom bekend dat hij giftige pijlen gebruikte bij de jacht. Dit om wilde dieren, die door deze pijlen meteen dood neervielen, niet de kans te geven om eerst nog te kunnen vluchten. Dit vergif was echter ook voor mensen dodelijk. Het bloed nam het gif resoluut op en vervoerde het zo naar je hart. Als Ivana door een van die pijlen geraakt was, dan hadden ze nog maar een kwestie van minuten...

‘Help!’ gilte de slager, toen hij Lana doorkreeg, die nog stokstijf achter hem stond, overmand door haar angsten.

Lana keek hem aan en vroeg angstig en tegelijkertijd boos: ‘Gebruikte je een giftige pijl?’

‘Help me eerst de vlammen te doven, dan krijg jij je de antwoorden! Doof die vlammen nu!’ Zijn geschreeuw ging over in een pijnlijk gekerm.

‘Luister eens, mijnheer Ridel! Ik help je pas als je mijn vraag beantwoord hebt!’

‘Ben je gek? Ik sta in brand, kleine duivelin!’

‘Je hebt me gehoord!’

‘Akkoord!’ schreeuwde de man gepijnigd, toen de vlammen weer aan kracht wonnen. ‘Akkoord! Nee, het was geen giftige pijl, meen ik. Ik was jullie gevolgd, dus ik nam er geen mee. Ik sluit echter niet uit dat er een giftige pijl in mijn koker is achtergebleven. Ze zijn nogal moeilijk te onderscheiden van de normale, zie je?’

Maar Lana had iets anders gehoord wat haar temperatuur deed opblazen: ‘Je hebt wat gedaan?’ vroeg ze razend en de vlammen werden groter en warmer, van het pijnlijke gezicht van de slager af te leiden.

‘Stop, Lana!’ zei Ivana zwakjes. ‘Hij hoeft niet dood!’

‘Ik weet niet hoe ik het kan stoppen!’ gaf Lana bang toe, want ze wilde de slager ondanks alles slechte dingen die de man deed geen pijn doen en absoluut niet vermoorden.

‘Weet je niet meer wat mama ons verteld heeft? Als je pas je gave krijgt, heb je hem nog niet onder controle. Je gave wordt aangewakkerd door sterke emoties, zoals woede. Je kunt dit alleen stoppen, als je kalmeert. Mam zou ons later leren hoe we onze gaven vrijwillig kunnen oproepen en gebruiken.’

‘Je wilt me toch niet zeggen dat ik moet kalmeren?’ vroeg Lana compleet verrast. ‘Deze man heeft ons gevolgd en jou verwond!’

En weer werden de vlammen twee voet hoger. Dit wakkerde Lana meer angst aan dan woede en ze begon rustig in en uit te ademen. Langzaam begon haar woede aan kracht af te nemen en werden de vlammen kleiner, maar om ze helemaal weg te krijgen, wist Lana, moest ze helemaal kalm zijn. Daarom probeerde ze aan iets leuks te denken wat de rest van haar woede ook zou wegnemen. Ze dacht aan de dromen die ze vaker had

over het verlaten van Sutarebil. Eindelijk de wereld zien. Weg van alle verplichtingen en haar leven leiden zoals zij dit wenste. Haar hart maakte een vreugdesprongetje en de vlammen verdwenen eindelijk helemaal. De slager viel bewusteloos neer, van de pijn of opluchting, durfde Lana niet te zeggen. Het kon haar eigenlijk ook vrij weinig schelen.

‘Goed gedaan,’ hijgde Ivana, die zich staande hield aan een boom. Lana rende naar haar toe en sloeg een arm om haar heen. Steunend op Lana strompelde Ivana naar een kei toe en ging erop zitten. Lana voelde zich flink verzwakt na haar magische onderneming en viel naast Ivana neer.

Ivana keek walgend naar de bewusteloze slager. ‘Hij is ons gevolgd. Hij wilde de ree meenemen.’

‘Dat vermoeden had ik al. Dat was één van de redenen van mijn boosheid.’

‘Hij wist dat we gingen jagen. De volgende keer moeten we voorzichtiger zijn. Ik wil hem niet nog eens in het bos tegenkomen, terwijl hij me onder schot houdt. Hij zal dit niet op zich laten zitten. Hij zal wraak willen.’

‘Hij wil wraak?’ riep Lana uit met een blik op Ivana’s arm. ‘Hij schoot op *jou*, weet je nog?’

‘Je weet hoe hij is, Laan. Zijn trots is gekrenkt, aangezien jij hem verslagen hebt. Ik verwacht dat hij ons terug wil pakken op de enige manier, waarop hij ons kan raken.’

‘Voedsel,’ maakte Lana haar zin af. ‘Hij weet dat we in staat zijn om voor eigen voedsel te kunnen zorgen en zal ons dat willen afnemen. Hij doet maar! We zullen nu extra voorzichtig zijn.’

‘We moeten absoluut voorzichtiger zijn. En niet alleen met jagen. Hij heeft je gezien, Laan. De slager is geen al te slim man, maar zelfs hij zal de juiste conclusie getrokken hebben dat jij dat vuur deed ontstaan en ophouden, zonder ook maar iets te zeggen. Je kunt er vanuit gaan dat hij het meteen aan een van zijn criminele vriendjes zal vertellen, wanneer hij is bijgekomen. Ik hoop alleen niet dat zij hem al te serieus nemen, want anders kan dit best eens slecht aflopen. Als de koning het hoort...’

‘Dat is voor latere zorg,’ zei Lana, toen Ivana hoorbaar kreunde. ‘Die pijn moet eruit, anders kan de wond niet verbonden worden,’ voegde ze eraan toe na de wond bekeken te hebben.

Ivana werd bleek en zei: ‘Dat moet een medicijnman vast doen of niet soms?’

‘Vertrouw je me soms niet?’ vroeg Lana gepikeerd.

‘Jawel, maar jij bent nu verzwakt. Dadelijk tril je zo erg dat je iets fout doet.’

‘Dat ik verzwakt ben, betekent niet dat ik niet kan nadenken. Nou, klaag niet zo. Je wilde toch niet met die pijn in je arm op je paard stappen of wel? Dadelijk gaat dat bloed stollen en doet het nog meer pijn om hem te verwijderen. Of nog erger: je loopt een infectie op. Ik neem niet aan dat je hierop zit te wachten?’

Ivana schudde haar hoofd en liet Lana haar gang gaan. De achterdocht

in haar was absoluut onterecht, want ze verzorgde Ivana's arm zo goed mogelijk. Ze brak eerst de pijn over en gaf het uiteinde aan Ivana, zodat ze daarop kon bijten terwijl zij zelf de rest van de pijn ferm maar bekwaam uit Ivana's arm duwde. Het was de ergste pijn, die Ivana ooit had gevoeld en even dacht ze dat ze flauw zou vallen. Lana scheurde echter al een reep van haar reismantel en begon Ivana's hevig bloedende arm in te zwachtelen. Ivana verbaasde zich erover dat Lana geen huisvrouw werd. Ze zou uitermate bekwaam zijn in de behandeling van de valwonden van kleine kinderen. Ivana bracht haar gedachten onder woorden en Lana lachte.

'En dan de hele dag in hetzelfde huis zitten; koken, poetsen en kinderen verzorgen? Nee, dankjewel.'

'Wil je dan nooit trouwen? Heb je geen behoefte aan een liefhebbende man? Je hebt al een paar aanzoeken van mooie mannen gehad, maar die heb je zonder na te denken afgewezen.'

'Als je trouwt, dan word je vanzelf huisvrouw,' zei Lana onverschillig.

'Sorry,' zei Lana medelevend, toen Ivana's ogen dichtvielen van de pijn bij het dichtknopen van het provisorische verband. 'Jij hebt trouwens ook al een paar aanzoeken gehad, Iva,' voegde Lana eraan toe om haar zus wat af te leiden. 'Wacht je nou echt op Shuragh?'

'Een beetje wel, maar ik wil voornamelijk nog niet gebonden zijn. Nu nog niet tenminste.'

Lana dacht ineens aan de roddels die in het dorp de ronde deden over Dana. De dorpelingen geloofden dat Maragh Londel, Dana's hooghartige en irritante vriend, haar ten huwelijk had gevraagd. Aangezien Ivana een betere band had met Dana, moest zij hier toch zeker uitsluitsel over kunnen geven?

'Iva, ik moet je iets vragen nu we het hebben over het huwelijk en dergelijken. Geloof jij echt dat Dana met die kwal van een Maragh gaat trouwen? Dana neemt jou serieuzer in dergelijke zaken dan mij, dus heeft ze wat gezegd?'

'Ze heeft wel wat gezegd, maar dat heeft ze in vertrouwen gedaan. Dus ik kan en wil er niet meer over zeggen,' zei Ivana, terwijl ze naar hun paarden terug strompelden. 'Ik vind dat je dit soort zaken Dana zelf moet vragen. Ik wil hierin niet tussen jullie bemiddelen.'

'Je weet dat Dana mij niet vertrouwt, alleen omdat ik wat minder verantwoordelijk ben. Dus het heeft geen zin om haar ernaar te vragen.'

'Ze is tien minuten ouder dan jij, ja,' zuchtte Ivana.

Lana's gezicht betrok: 'Wat heeft dat ermee te maken? Moet ze alleen daarom altijd zo minderwaardig tegen mij doen? Ik wil met allebei mijn zussen een goede band hebben, maar dat gaat niet als Dana mij niet als haar gelijke ziet.'

'Ga dan eens met haar praten, Laan. Daan denkt juist dat je haar een zeur vindt.'

'Dat vind ik niet. Nou ja, soms wel. Maar dat doet er nu niet toe. Ik houd net zoveel van haar als van jou.'

'Zeg haar dat en dan komt alles goed,' zei Ivana en ze hees zich met

Lana's hulp in haar zadel. Lana kwam heel wat sneller in haar zadel terecht en daarna reden ze in galop terug naar het dorp naar de medicijnman, zonder ook nog maar één keer om te kijken naar de bewusteloze slager.

Dana zat verveeld achter haar naaimachine en wenste dat ze bij haar zusjes was. Lekker buiten in het bos. Het was zo'n warme dag alsnog geworden! Dana moest toegeven dat ze vaak jaloers op haar twee zussen was. Zij moest altijd werken en zij gingen het bos in om te jagen. Natuurlijk was dit ook een vorm van arbeid, maar er was ook veel plezier bij. Van de andere kant was Dana ook trots op zichzelf. Zij was de enige van de drieling die werkte en voor geld zorgde. Bovendien ging zij binnenkort als eerste trouwen.

Dana wist niet of ze onvoorwaardelijk van Maragh Londel hield, zoals de verliefde prinsessen in de boeken van hun prins, maar Maraghs familie was praktisch van adel en had dientengevolge veel geld. Ze had zich gerealiseerd dat, als ze met de oudste Londel zoon zou trouwen, haar zussen en haar moeder het vanzelf ook beter zouden krijgen in financieel opzicht.

Dana zuchtte. Het leek wellicht egoïstisch om te trouwen om er beter van te worden, maar ze deed het voor haar familie. Dat was dan toch juist onzelfzuchtig? Bovendien was het huwelijk niet gewoon een economische transactie? Bestond trouwen uit liefde wel? Ze zou wel leren van Maragh te houden. Als er al zoiets bestond als liefde, dan had dat gewoon tijd nodig. Ze kon deze match niet aan haar voorbij laten gaan. Ze zuchtte: zie je wel wat ze voor haar familie over had en deden haar zusjes iets ervoor terug?

Dana schudde haar hoofd om deze bittere gedachte te verdrijven. Maragh was een knappe en slimme jonge man met als enige nadeel dat hij een beetje verwaand uit de hoek kon komen. Hij had een vaste baan bij zijn vader in de lederlooierij en wist dat hij er goed uit zag. Dit liet hij daarom ook graag weten. Toch had Maragh zeker een hart van goud, want hij behandelde Dana altijd goed. Hij kocht haar geschenken. Hij gaf haar complimenten. En hij wilde haar aan al zijn vrienden en familieleden laten zien en met haar pronken. Hij was er trots op dat zij zijn vriendin was, hoewel ze geen dure jurken droeg en geen schitterende juwelen. Hij had voor haar gekozen en zou goed voor haar zorgen. Ze had zelf deze beslissing genomen en niemand was ervan op de hoogte alleen haar moeder en Ivana. Zij steunden haar besluit en Ivana had besloten in ruil hiervoor nu beter haar best te doen tijdens de jacht.

Dana zuchtte diep. Ze wilde dat Ivana haar werk in het atelier eens zou overnemen, zodat zij tijd had om met Lana te jagen. Ze zou zo graag haar band met haar jongste zusje verbeteren. Daar had ze bijna alles voor over. Al die eindeloze ruzies. Daar werd toch niemand vrolijk van? En toch scheen niemand te begrijpen dat ze eens een vrije dag nodig had, al was het maar één dag, zodat ze met Lana eropuit kon. Wat zou dat al veel veranderen. Ze had Lana nog niet eens ingelicht over haar aanstaande huwelijk met Maragh. Ze hield zich voor dat dit kwam, doordat het geschikte moment zich nog niet had

voorgedaan, maar diep van binnen wist ze dat ze het Lana niet durfde te vertellen. Lana was wat mondiger dan Ivana en aangezien Lana haar afschuw voor Maragh niet onder stoel of banken schoof, wist Dana zeker dat Lana niet achter haar huwelijk met Maragh zou staan.

Dana was zo in haar overpeinzingen verzonken dat ze zich haast doodschrok, toen Lana het naaiatelier binnen kwam stormen. Onwillens bloosde Dana even: *wees voorzichtig met wat je wenst*. ‘Wat is er?’ vroeg Dana en ze stond geschrokken op, toen ze de angstogen van haar zusje zag.

‘Ivana is door de slager in haar arm geschoten, toen we op jacht waren. Toen ik haar arm verbonden had, ging het nog goed met haar. Op onze rit naar huis echter werd ze steeds bleker en koortsiger en ineens viel ze bewusteloos van Arwen af.’

‘Waar zijn jullie dan gaan jagen en hoe kwam de slager daar terecht?’ vroeg Dana en ze pakte Lana bij haar schouders, terwijl ze haar angstig onderzocht. ‘Heeft hij jullie wat aangedaan?’

‘Nee, niet in seksuele zin gelukkig. Hij wilde onze buit afnemen, maar schoot toen Iva neer. Dat is al erg genoeg, lijkt me. Als je het niet erg vindt, vertel ik je het hele verhaal straks wel. Ik wil meteen terug naar Ivana. Ik heb haar bij de medicijnman achtergelaten. Waar is moeder?’

‘Ik haal haar wel. Ga jij maar snel terug naar Ivana, zodat iemand bij haar is als ze wakker wordt. Heeft de medicijnman al naar haar gekeken of is ze aan het wachten op behandeling?’

‘Ivana wordt nu behandeld’ zei Lana gehaast, terwijl ze alweer het atelier uitrende.

Deze dag hadden ze gelukkig weinig klanten, dus Dana nam niet de tijd haar werk op te ruimen en sloot snel de deur af, zodat er geen nieuwe klanten binnen konden komen. Haar moeder was in gesprek met hun baas, wist Dana. Dana liep gehaast naar zijn kantoortje en klopte driemaal op de deur, maar in haar haast wachtte ze niet op de toestemming van haar baas om binnen te komen. Ze liep daarom de kantoorruimte al in en bleef daar als verstijfd staan, toen ze zag wat daar gebeurde. Haar moeder maakte zich net los uit de armen van hun baas, die uitermate gegeneerd naar zijn leren schoenen keek. Dana’s moeder wreef haar krullende haren enigszins in de plooi en haar jurk recht, maar Dana had genoeg gezien. Dit was geen gewone werkbepreking geweest.

Haar moeder probeerde iets te zeggen, maar wist ook geen woorden te vormen in haar schaamte. Dana wist even niets uit te brengen van woede. Het leek erop dat zij de enige was, die daadwerkelijk aan het werk was. Zelfs haar moeder kon zich niet bezighouden met haar dagelijkse opdrachten. Nee, zij vond het interessant met de baas te “kletsen”.

‘Dana, kun je niet meer wachten op toestemming eer je ergens naar binnen stormt?’ vroeg Amelia opgelaten.

‘Kun jij je dochters niet meer vertellen dat je vreemdgaat?’ vroeg Dana nijdig.

‘Dana, lieverd, het is niet wat het lijkt.’

‘Nee, dat is het nooit, hè mam?’ snauwde Dana. ‘Het doet er momenteel

ook niet toe: ik ben hier niet naartoe gekomen om de waarheid te achterhalen, hoewel ik me nu afvraag hoeveel schokken ik vandaag nog te verduren krijg. Nee, ik kwam je halen. Lana was net bij me gekomen. Er is een ongeluk gebeurd in het bos: Ivana is neergeschoten door de slager en we moeten er nu heen. Ze is in een slechte staat.'

'Wat?' vroeg haar moeder ongelovig.

'Ze wordt behandeld bij de medicijnman en ik ga er nu heen, dus als je misschien in je drukke planning de tijd hebt om met me mee te komen naar je andere dochter dan zou ik dat erg waarderen.'

Na deze woorden draaide Dana zich boos om en stormde naar buiten, voordat ze nog meer hatelijke dingen zou zeggen in haar boosheid. Al snel werd ze door haar moeder ingehaald.

'Dat deed pijn, Daan,' zei haar moeder gekwetst. 'Je deed alsof ik zo'n type moeder ben die er nooit voor haar kinderen is, terwijl je dondersgoed weet dat ik alles voor jullie over heb.'

'Dat spijt me dan,' zei Dana oprecht, maar weigerde haar moeder aan te kijken, 'maar dat verklaart niet waarom je ons niet verteld hebt dat je met onze baas een relatie hebt.'

'Omdat ik niet wilde dat jullie zo zouden reageren, als jij nu doet. Alsof ik iets fout doe.'

'Maar dat doe je ook, ma!' snauwde Dana en ze bleef staan. 'Pap is weg en je neemt meteen een andere man.'

De zussen Liwel hadden hun vader nooit gekend. Zover Dana wist, was hij al weg voor ze geboren werden. Volgens haar moeder wist hij wel dat ze in verwachting was en hij vermoedde toen al dat ze een drieling kreeg, aangezien het in zijn tak van de familie zat. Nooit echter heeft hij zijn dochters zelfs maar gezien en Dana vroeg zich af waarom niet. Waar was hij? Hun moeder had hen verteld dat hij haar had achter gelaten, maar de reden hiervan en waar hij nu was, had hun moeder aan hen nooit verteld. Het verdriet was nog te vers, zei ze altijd. *Nou, blijkbaar ook weer niet zo vers*, dacht Dana venijnig, toen ze haar moeder weer in de armen van hun baas zag.

'Dat is niet waar, Dana. En dat weet jij ook. Je vader is al achttien jaar weg en ik kan niet eeuwig op hem blijven wachten. Hij heeft zelf gezegd dat ik verder met mijn leven moest gaan, toen hij... toen hij wegging.'

'Waar zei hij dan dat hij naar toe ging? Wat was zo belangrijk dat hij zijn zwangere vrouw heeft achtergelaten?'

'Dat kan ik je nog niet vertellen. Ik kan alleen zeggen dat ik je vader na achttien jaar achter me heb gelaten. Hij zal niet meer bij ons terugkomen. Ik zal hem nooit vergeten, maar ik ben klaar om met mijn leven door te gaan.'

'Ik dacht dat een huwelijk betekende dat je elkaar voor altijd trouw bent en blijft,' zei Dana kwaad, zich stiekem afvragend of haar huwelijk wel stand zou houden wanneer die van haar moeder en vader nog niet eens stand hield, terwijl zij onvoorwaardelijk van elkaar hielden. 'Zijn de beroemde woorden niet: tot de dood ons scheidt?'

'Je begrijpt het niet,' zuchtte haar moeder en ze wreef gefrustreerd

door haar krullende haren. 'Hoe zou je het ook kunnen begrijpen? Je bent te jong om te snappen wat je vader en ik allemaal meegemaakt hebben.'

Dana keek haar moeder eindelijk aan en zei: 'Nee, ik begrijp er inderdaad niets van. En vind je het gek? Ik weet helemaal niets van mijn vader, alleen zijn naam en dat hij weg is. Waar hij is of waarom hij is weggegaan dat weten we niet, omdat je ons nooit iets over hem verteld hebt. En als je wil dat ik je relatie met onze baas accepteer en begrijp, dan zou ik maar eens heel snel alles over mijn vader vertellen!'

Even was het stil en Dana vreesde al dat ze te ver was gegaan, maar toen zei haar moeder schoorvoetend: 'Als dat is wat jullie willen, dan stem ik ermee in. Ik heb het lang genoeg voor jullie achtergehouden. Je hebt gelijk. Misschien zijn jullie wel oud genoeg nu om de waarheid over jullie vader te aanvaarden.'

3. DE ACTIEVE GAVEN

Ze had er zo lang op gewacht en zo lang voor gezeurd dat, nu haar moeder eenmaal toegaf, Dana kort alles even vergat en argwanend vroeg: 'Vertel je ons echt de waarheid? Nu ineens?'

'Ja, jullie zijn oud genoeg nu, zoals ik al zei. Ik heb de waarheid al te lang achtergehouden, omdat ik jullie nog steeds zie als mijn kleine meiden, die bescherming nodig hebben tegen de harde, koude wereld. Jullie hebben je echter al lang ontwikkeld tot sterke en pientere jonge vrouwen. En binnenkort zullen jullie je eerste actieve gave ontvangen. Dan kan ik nauwelijks meer spreken van kinderen. Mijn sterke meiden.' Amelia lachte trots. 'Het is dus tijd om jullie de waarheid te zeggen, maar op een voorwaarde: ik vertel het wel pas, zodra we weer alle drie bij elkaar zijn. Ivana heeft ook recht erop om te horen wat met haar vader gebeurd is. Ik kan het niet aan dit verhaal meerdere keren te vertellen. Het verdriet is na achttien lange jaren nauwelijks verminderd, wat je ook van me mag geloven.'

'Ivana,' riep Dana geschrokken en een beetje beschaamd uit, toen ze beseftte dat ze haar zus even helemaal vergeten was. Meteen voerde ze het tempo op en na vijf minuten kwamen ze bij de medicijnman van Sutarebil aan.

De medicijnman woonde in een grote houten boerderij aan de rand van het dorp. Achter de voormalige werkboerderij lag een grote schuur, waar voorheen het vee gehouden werd. Nu was deze grote stal omgebouwd tot behandelruimte. Op de begane grond had de medicijnman een wachtruimte ingericht en op de eerste verdieping werden zijn patiënten behandeld. Daar stonden bedden en bevond zich de grote voorraden aan geneeskrachtige kruiden, verbanden en drankjes, die de medicijnman nodig had bij zijn behandelingen.

Ofschoon hij slechts in een klein dorp werkzaam was, was de medicijnman een integere man met een uitgebreide kennis van allerlei ziektes en kwalen. Naar eigen zeggen had hij een medische opleiding gevolgd in het noorden, in de stad Julesera waar alle grote medische namen vandaan kwamen. De opleiding duurde maar liefst tien jaar en besteedde aandacht aan alle gebieden van de geneeskunde, waarna de student zich in een of meerdere gebieden specialiseerde. Dana was nog nooit in Julesera geweest, maar wanneer de troubadours en handelaren jaarlijks in Sutarebil verbleven, vertelden zij verhalen over de witte toren waar zoveel kennis vloeyde. Als er iets was, wat Dana in haar leven gezien zou willen hebben, was het wel Sia's Toren vernoemd naar de godin van de geneeskunde.

Dana stormde met haar moeder langs de woning van de medicijnman zonder zich aan te kondigen, meteen naar de achtertuin. Lana stond al ongeduldig te ijsberen. Toen ze hen in de gaten kreeg, vroeg ze geïrriteerd: 'Waar bleven jullie nou? Had ik niet duidelijk gemaakt hoe ernstig het allemaal is?'

'Ik moest mam even bij de baas weghalen,' zei Dana verbitterd. Maar

toen ze Lana's vragende blik zag, zei ze: 'Vraag maar niets.'

'Hoe is het met Ivana?' viel hun moeder tussenbeide. 'Heb je iets vernomen over hoe de behandeling gaat?'

'Ik weet het niet. Ik mag niet bij haar terwijl ze bezig met de behandeling zijn in verband met infectiegevaar.'

'Ik ga eens op zoek naar iemand die me meer kan vertellen. Ik kan hier niet wachten en niks doen,' zei hun moeder doodongerust en ze ging op zoek naar iemand die haar zorgen konden verlichten. Dana en Lana liepen de wachtruimte in en lieten zich gespannen op twee krukken neerzakken. Hoewel Dana nerveus op haar nagels beet, zag ze in haar ooghoek dat Lana haar nieuwsgierig bleef bekijken.

'Je wilt het me weer niet vertellen, hè?' vroeg Lana teleurgesteld. 'Er is iets gebeurd, nadat je moeder bent gaan halen. Wat?'

'Nee, ik kan het je nog niet vertellen, daar ik het zelf nog niet allemaal begrijp. Daarbij is het niet mijn geheim om te delen.'

'Nee, dat is het nooit.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Dat weet je zelf wel. Hoe is het met Maragh bijvoorbeeld?'

Dana wendde haar hoofd af, zodat Lana niet zou zien dat haar gezicht rood werd. 'Het gaat prima met hem en met onze relatie.'

'Prima? Is het dat?'

Dana kauwde op de binnenkant van haar wang. Ze had Lana voor zichzelf. Ze waren in gesprek zonder dat er verwijten heen en weer vlogen. Kon ze Lana nu inlichten over haar op handen zijnde huwelijk? Dana sloeg haar ogen schuld bewust neer, toen ze zei: 'Ja, we zijn gelukkig samen.'

Lana keek even strak voor zich uit en Dana kon zweren dat de ogen van haar zusje waterig waren, toen ze ongekend serieus zei: 'Ik zou graag eens met je willen praten, Daan. Echt praten. Geen koetjes en kalfjes. Ivana en ik hadden het er ook al over in het Drakenbos. Ik denk dat een goed gesprek goed voor ons tweeën zou zijn. Hoewel we een drieling zijn, doen wij dat veel te weinig.'

Dana voelde kort een vlaag van ergernis dat haar zussen het over haar hadden gehad. 'Dat zou ik ook wel eens willen,' zei ze toen slechts, aangezien het niet meer was dan wat ze zelf gedurende haar werk ook had gewenst.

'Waarom doen we het dan nooit? Het leidt alleen maar tot conflicten tussen ons. Er zijn zoveel dingen die ik wil zeggen en weten, maar ik krijg nooit tijd om ze te vragen. Jij denkt misschien dat ik alleen maar plezier kan maken en mijn verantwoordelijkheid niet kan nemen, maar dat is niet zo. Ik kan ook een volwassen gesprek voeren.'

'Dat weet ik wel, maar ik dacht dat je mij maar een zeur vond. Daarom kwam ik nooit naar jou toe.'

'Ik vind je geen zeur, Daan,' zei Lana en met een grijns voegde ze eraan toe: 'Nou, op sommige uitzonderingen na dan.'

Dana lachte en knuffelde haar zusje innig. 'Dat gesprek voeren we gauw, goed? Ik wil nu op de hoogte blijven van wat er met Ivana gebeurt.'

‘Ja, ik ook. En ik zal zo vertellen wat er gebeurd is, als moeder terug is.’

‘Is goed,’ zei Dana en toen waren ze stil. Ze maakten zich beiden te veel zorgen om hun drielingzus om veel te praten over andere zaken. Dana wreef over haar arm waar ze vlogen van Ivana’s pijn voelde, dat te wijten was aan de hechte band die ze hadden en de gave die ze deelden.

Gelukkig kwam niet veel later hun moeder terug van de eerste verdieping. Amelia zag eruit alsof ze een geest had gezien en Dana sprong op om haar moeder de kruk aan te bieden, waar ze net op gezeten had. ‘Mam?’ vroeg Dana voorzichtig en ze streelde haar moeders bovenarm. Lana beet angstig op haar onderlip, een tic die ze altijd vertoonde bij grote stress.

Dana’s aanraking haalde Amelia uit haar mijmeringen en ze zei geschokt: ‘Het bleek dat er toch een kleine hoeveelheid gif in de pijl zat, waar Ivana mee geraakt is.’

‘Daar kan ze toch niet dood aan gaan of wel?’ vroeg Lana angstig. De kleur was uit haar gezicht weggetrokken en Dana snapte wel waarom. Lana zei dat ze Ivana in het Drakenbos nog behandeld had. Haar zusje vroeg zich zeker af of ze geen cruciale minuten verspild had. Met haar vrije hand kneep Dana even bemoedigend in Lana’s schouder. Zij greep Dana’s hand alsof het een reddingsboei was.

‘Nee, dat niet. Het gif in deze mate kan er echter wel voor zorgen dat de wond niet goed uit zichzelf kan genezen. Dit kan er weer toe leiden dat Ivana heftig ziek kan worden en het lijkt erop dat dit nu aan de hand is.’

‘En wat doen ze daar dan tegen?’ vroeg Dana, toen ze de medicijnman langs zag lopen.

‘Ze hebben de wond reeds schoongemaakt en weer verbonden. Nu proberen ze voornamelijk de koorts te verlagen. Daarna zullen ze Ivana een mengsel van kliswortel toedienen om het gif uit haar lichaam te verdrijven.’

‘Kan dat niet nu? Wat heeft het voor zin om de koorts te verlagen als de reden van haar koorts nog in haar lichaam zit?’ vroeg Dana in de war.

‘Door haar koorts weigert ze te eten en drinken. De medicijnman is er ternauwernood in geslaagd Ivana op een andere manier van vloeistof te voorzien.’

‘Wanneer is Ivana weer beter? Hoe lang moet ze nu hier blijven?’ vroeg Lana bezorgd.

‘Minstens een week en misschien nog wel langer. Het gif dat door haar lichaam woedt, wordt niet meer veel gebruikt en de bijwerkingen ervan verschillen per mens. Dat is alles wat de medicijnman me kon vertellen. Hij doet echter zijn uiterste best en we weten dat er nog nooit een kwaal is geweest die de goede man niet kon genezen,’ zuchtte hun moeder. ‘Lana, vertel nu alsjeblieft eens wat er gebeurd is. Zo ver ik weet, gingen jullie alleen maar jagen en dieren kunnen niet terugschieten.’

Lana haalde diep adem en vertelde wat er precies gebeurd was. Toen Lana bij het gedeelte van haar nieuwe gave kwam, moest ze twee keer uitleggen hoe ze haar gave gebruikt had en waardoor ze het had kunnen activeren. Dana was gefascineerd door Lana’s gave en wenste dat ze ook zo’n

bruikbare gave kreeg. Ze had gehoopt de eerste te zijn, aangezien zij de oudste van hen was. Ze gunde het Lana echter wel. En dan een vuurgave... die paste wel bij Lana's vurige karakter. Even stond ze zichzelf toe te fantaseren over welke gave bij haar karakter zou passen.

'De gave van vuur,' mompelde Amelia met tranen in haar ogen. 'Het lijkt erop dat jullie niet alleen qua uiterlijk op jullie moeder lijken.' Toen vertelde ze dat zij zelf ook als eerste de gave van vuur had gekregen op een moment van emotionele beroering. Ze had ruzie gehad met Heron Liwel, de man die later haar echtgenoot zou worden. Heron had haar met een paar andere jongens geplaagd, iets wat jaren al gaande was. Op die dag was zijn normale plagerij niet goed gevallen en ze had gewenst hem pijn te mogen doen. Als gevolg hiervan was de mouw van zijn tuniek in brand gevlogen. Uit angst voor repercussies was Amelia naar huis gevlucht, waar diezelfde avond Heron aan de deur had gestaan. Amelia, die verwacht had dat hij wraak kwam nemen, was nog nooit zo verrast geweest, toen haar kwelgeest met een bos prachtige orchideeën zijn welgemeende excuses aan had geboden. Sindsdien was zijn gedrag helemaal omgeslagen en had hij zelfs Amelia geholpen met meer te weten te komen over haar kracht en hoe ze die onder controle moest krijgen.

'Wat romantisch,' mompelde Dana. 'Ik wist niet dat vader een pestkop was.'

Amelia glimlachte warm. 'In wezen was hij dat niet echt. Hij was nog jong en jonge mannen weten niet heel goed om te gaan met gevoelens. Hij uitte op die nare manier zijn affectie voor me.' Ze lachte bij het zien van Dana's en Lana's ontdane gezichten. 'Vergeet niet meiden: echte liefde begint vaak met strijd.'

Lana schudde haar hoofd, alsof ze van een nare gedachte af wilde komen. 'Maar je kunt niet alleen vuur besturen, toch?'

'Nee, ik kan dingen bewegen met mijn geest. Bovendien waar er vuur is, daar is water nodig.' Ze knipoogde. 'Het lijkt erop dat ik in balans gebracht moest worden, dus heb ik naast een vuurgave ook een gave die het mogelijk maakt om water te beheersen.'

'En er is kans op dat wij jouw overige gaven geërfd hebben?'

Amelia dacht even na, maar knikte toen. 'Het lijkt me sterk dat jullie alle drie een vuurgave hebben.'

Toen Dana dit hoorde, maakte het haar niet meer uit welke gave de hare zou worden. Alle twee klonken haar goed in de oren. Beelden van wat ze allemaal zou kunnen doen als ze dingen kon laten bewegen of water naar believen kon gebruiken, schoten door haar hoofd. Een grijns kon ze niet verbergen.

Hun moeder liet hen even enthousiast met elkaar speculeren, maar vroeg zei toen ernstig: 'Er is een reden waarom ik jullie nooit eerder verteld heb welke gaven ik heb.'

'Ja, moeder. Je hebt ons nooit precies verteld of laten zien wat je kon.'

'Dat is met een reden gedaan. Onze gaven moeten absoluut geheim

blijven. Koning Lembo zou maar al te graag drie nieuwe heksen aan zijn leger toevoegen.'

Lana schuifelde ongemakkelijk met haar voeten. Gegeneerd zei ze: 'Dat zal moeilijk worden. De slager heeft gezien dat ik hem in brand zette. Bovendien zei Ivana tegen mij dat ik het vuur moest stoppen. De slager is niet dom en hij heeft heus wel gezien dat ik het vuur stopte en niet door het uit te trappen.'

'Dat is een groot probleem, Laan. Van alle dorpelingen is hij degene die het absoluut niet had mogen ontdekken. De slager heeft duistere contacten. Dat weet iedereen. Voor we het weten, staat koning Lembo op onze stoep! Er zit niets anders op: we moeten de slager omkopen,' zei hun moeder bezwaard.

'Misschien is hij het hele voorval in zijn bewusteloosheid vergeten?'opperde Lana hoopvol.

Hun moeder schudde droevig haar hoofd: 'Nee, de slager is er het type niet naar om zulke belangrijke zaken te vergeten.'

'Als je het over de duivel hebt, zal hij verschijnen,' zei Dana knarsetandend, toen ze wel een heel bekend iemand naar de schuur zag strompelen.

Lana en moeder keken om Dana heen en zagen de slager naar binnen strompelen. Hij zag er verschrikkelijk uit. Hij liep als een oude man met een houten been en hij had overal brandwonden. Toen hij Lana zag, grijnsde hij gemeen en liep op hen af. Moeder ging beschermend voor haar dochters staan, toen de slager zijn pijl en boog pakte en deze spande. Dana kon niet toezien hoe de pijl zich in haar moeder zou boren. Ze wilde eerst gillen, maar besepte vrijwel meteen dat dit het domste zou zijn wat ze kon doen. Er was niemand die hen op tijd zou kunnen redden en als de slager schrok, zou hij hen zeker verwonden. Dat had hij al laten zien bij Ivana.

Alles gebeurde in één moment. Ze keken elkaar een tijdje vijandig aan. De grijns van de slager werd breder en hij liet de pijl zonder enige aarzeling los. De wereld stond stil, terwijl de pijl in slow motion op hen af vloog. Dana kon dit niet laten gebeuren. Ze schreeuwde alsnog: 'Nee!' en ze hief haar linkerhand op.

En plotseling schoot uit de regenton, die buiten stond een straal water die als een zweep de pijl uit de lucht viste en tegen de muur kapot sloeg. Iedereen keek naar Dana en zichzelf keek verbijsterd naar haar hand die ze voor zich uit had gestoken. Precies hetzelfde – zo had Lana het tenminste net nog omschreven - zoals Lana deed, toen zij haar gave voor het eerst gebruikte. Was dit dan eindelijk haar langverwachte gave? De gave van water? Toen Dana haar controle elders gericht had, viel de waterstraal uit elkaar, waardoor ze in een klein pooltje water kwamen te staan.

De slager kwam zijn verbijstering al vlug te boven en zei dreigend: 'Zo, zo, Amelia, drie heksen op de wereld gebracht? Ik neem aan dat ze ingeschreven staan bij koning Lembo, want dat is immers de wet. Weet hij dan ook dat je drie engeltjes heksen zijn? Ik neem aan van niet, want anders waren ze al lang hier weggehaald door de koning zelf. Het kan echter zijn dat er

toevallig iemand de waarheid aan hem of een van zijn spionnen vertelt. Je weet nooit wat er gebeurd na een biertje.'

Lana kon zich niet meer inhouden en rukte zich los uit haar moeders greep. Withete woede laaide zichtbaar in haar op en de vlammen krulden zich rondom haar op. Lana voelde dit echter niet en liep razend op slager af. Hij trok een dolk om zich tegen haar vlammen te beschermen, maar voordat Lana ook maar enige schade kon aanbrengen, werd de man door een onzichtbare kracht bij Lana weg gesmeten, de stal uit.

Ivana liep trillend en zwetend de ladder af, maar ze hield haar linkerhand omhoog. Ze zag er doodziek uit, maar een vastbeslotenheid straalde van haar gezicht af. Verbazing verdreef Lana's woede en de vlammen rondom haar verdwenen. Ivana strompelde zwakjes naar de krukke toe en plofte daar uitgeput neer. De drie meiden keken elkaar verbijsterd aan. Ze hadden nooit verwacht dat direct gevaar de reden zou zijn voor de activering van hun gaven, maar het leek erop dat alle drie de actieve gaven zich vandaag aan hen geopenbaard hadden.

Ze verbroken hun oogcontact pas, toen op de trap een nieuw gestommel klonk. Een verwarde medicijnman kwam de trap af. Zijn bril stond scheef en hij had een enorme buil op zijn voorhoofd. Hij liep op Ivana af en sloeg een verzorgende arm om Ivana heen. Hij trok haar voorzichtig overeind en droeg haar bijna naar de trap, aangezien Ivana's benen nog steeds te heftig trilden.

Onderaan de trap bleef hij even staan en zei tegen Lana: 'Je had wel even kunnen zeggen dat jullie heksen zijn, dan had ik wel wat rustiger aan gedaan.'

'Wat is er dan gebeurd?' vroeg moeder bezorgd.

'Nou, ik wilde Ivana's wond verzorgen,' zei de medicijnman met een twinkeling in zijn ogen, 'en blijkbaar deed ik haar daarbij pijn. Voor ik het wist, vloog ik door de lucht. Toen ik eindelijk weer overeind was gekrabbeld, zag ik mijn patiënte nergens meer.'

Lana zag heimelijk voor zich hoe de slager met een ongelovig gezicht door de lucht moest zijn gevlogen en ze grijnsde naar haar zussen. Zij begrepen blijkbaar wat Lana's reden was tot vreugde en ze lachten ook. Deze situatie was ook te bizar voor woorden.

Aan hun blijdschap kwam echter snel een eind, toen de slager weer de stal in kwam. Zijn gezicht was vertrokken van woede en hij moest zich staande houden aan de deurpost door een diepe snee in zijn been. Die man gaf ook nooit op! Dana ging, niet wetend wat de slager nu weer zou proberen, automatisch voor haar zussen staan, terwijl ze van beide een hand vast hield.

'Dit was de laatste keer dat jullie mij hebben aangevallen, heksen,' zei de slager furieus. 'Ik zal er persoonlijk voor zorgen dat de koning achter jullie ware aard komt. Hij zal jullie zonder twijfel vinden. Hij zal jullie laten branden. Reken er maar op dat mijn wraak de waarheid zal worden! Al is dit het laatste wat ik doe!'

4. OPGERUIMD STAAT NETJES

De drie zussen zochten trillend van angst steun bij elkaar, maar ook hun moeder was lijkbleek. Nooit van tevoren hadden ze de slager als een echte bedreiging gezien. Hij was een kei in aftroggelen en hij was ook een perverse man, maar nooit hadden ze voor mogelijk gehouden dat hij hun fijne leven kon vernietigen door slechts één gesprek met de verkeerde mensen. Deze gedachte drong nu echter met een schok tot hen door.

De slager spuugde op de grond en strompelde de stal uit zonder zich te laten behandelen. De medicijnman schudde zijn hoofd en zei: 'Voor hem moeten jullie echt uitkijken. Hij komt vaak in de kroeg en papt daar aan met de raarste mensen. Het verbaast me niets, als hij contact heeft met de koning zonder dat hij hem zelf hoeft op te zoeken, als jullie begrijpen wat ik bedoel.'

Na deze woorden pakte de medicijnman Ivana ferm bij haar arm en hielp haar mee naar boven. 'Kom mee jij,' zei hij bezorgd, toen hij Ivana's gelaatskleur zag. 'Jij moet nodig eens rusten. Deze inspanning was veel meer dan wat je had mogen doen.'

'Wat moeten we nu doen?' vroeg Dana na een korte periode van stilte en ze ging onder aan de trap zitten, omdat haar benen haar niet meer wilden dragen. 'We kunnen de slager of zijn familie natuurlijk beheksen of bedreigen. Immers, had hij niet een dochter en een vrouw? Voor een normale man zijn die twee dingen het belangrijkste in zijn leven.'

'Maar de slager is niet normaal,' bracht Lana er tegenin. 'Ik heb hem vaak genoeg tegen zijn eigen vrouw en dochter gemeen zien doen. Ik betwijfel of hij genoeg om hen geeft om hen te redden en ons met rust te laten.'

'Nee, en daarbij: bedreigen of beheksen doen we niet,' zei Amelia kordaat. 'Jullie hebben jullie krachten nog niet onder de knie. Dadelijk vallen er doden.'

'Dat is het,' zei Lana en ze grimaste even. 'Laat het maar aan mij over.'

'Nee, Laan,' zei Dana scherp en ze greep haar zusje bij haar arm. Lana besepte dat Dana haar gedachten had gelezen en zei verontwaardigd: 'Dat is niet eerlijk!'

'Je schermde je gedachten ook niet af,' zei Dana verdedigend. 'Maar dat is nu even niet van belang. Als we jouw plan uitvoeren, zijn we net zo slecht als hem en misschien nog erger. Daarbij weten we niet of hij dan al een spion heeft ingelicht. Als hij sterft, weten we niets en kunnen we net zo goed nog steeds gevaar lopen. We moeten hem uithoren.'

'En dan? Je weet wat hij met Ivana heeft gedaan. Ik wil hem daar voor laten boeten! Wil je daar geen wraak voor? Hij kan het zo bij andere mensen nog eens doen en bij hen kan het dan wel eens fout aflopen! Ik red meer levens dan dat ik er spaar als ik afreken met die man! Dat maakt me niet slecht, maar een heldin!'

'Waar gaat dit over?' vroeg moeder scherp.

‘Lana heeft een plan, maar ik vind het nogal...’

‘Onverantwoordelijk,’ vulde Lana boos aan.

‘Dat wilde ik niet zeggen,’ zei Dana.

‘Dat is toch wat je vindt? Ik ben toch onverantwoordelijk?’ vroeg Lana schamper.

‘Dames, ophouden nu!’ zei hun moeder en ze ging tussen hen instaan.

‘We hebben belangrijkere zaken aan ons hoofd. We moeten een goed plan bedenken en snel ook. Omkopen lijkt mij nog steeds de beste en veiligste optie. Als we genoeg bieden...’

Dana keek haar zusje aan en dacht: *‘Ik vind je niet onverantwoordelijk. Ik weet dat je dit wil doen om ons te beschermen, maar dit is een opoffering die je niet moet maken. Ik ben bang voor de gevolgen van jouw plannetje. Bovendien is het gewoon niet juist!’*

‘En jij weet het natuurlijk het beste?’ was het norske antwoord van Lana.

‘Nou, even alles op een rijtje zetten,’ zei moeder en ze dacht even na.

‘Beheksen en bedreigen zijn geen opties, want we zijn goede heksen en die doen zoiets niet.’ Lana trok een vreemd gezicht, waarop Dana wrang grinnikte. ‘We zouden hem in de gaten kunnen houden, zodat we weten wanneer hij ongere figuren treft, maar de kans dat we betrappt worden is veel te groot en we schieten er uiteindelijk niets mee op. De slager is te slim en geniepig om zich door een paar vrouwen te laten stoppen. Ik vrees echter dat we om hem om te kopen veel moeten bieden. Waar gaan we het geld vandaan halen? Misschien kan Dalagh me een voorschot geven, als ik hem de situatie uitleg. Dana, denk je dat jij misschien...?’

Plotseling werden de drie vrouwen opgeschrikt door voetstappen en even later kwam Dana’s vriendje Maragh de stal in. Hij keek arrogant om zich heen en zag toen Dana staan. Zijn gezicht vertrok zich in een verwaande grijns en hij liep ferm op haar af. Hij negeerde Lana en moeder en nam Dana meteen in zijn armen. Zonder een woord te zeggen, zoende hij Dana vervolgens langdurig.

‘Ik hoorde in de kroeg dat Ivana bij de medicijnman lag,’ zei hij na een lange kus, die volgens Lana wel de helft korter had mogen duren. ‘Ik ben zo snel mogelijk gekomen om mijn steun te betuigen. Wat een verschrikkelijk nieuws. Hoe maakt ze het?’

‘Duizend maal raden van wie hij dit nieuws gehoord heeft,’ zei Lana verbitterd, maar net iets te hard.

Maragh keek haar boos aan en wendde zich toen weer tot Dana en zei gepikeerd: ‘Ik zou bijna denken dat je het Lana nog niet verteld hebt, lieverd. Ze praat een beetje te... minachtend, zou ik willen zeggen. Zo zou ze niet praten als ze wist dat ik binnenkort officieel tot jullie familie toetreed.’

Een nieuwe schok. Waren de geruchten dus waar? ‘Wat moet zij me verteld hebben dan?’ vroeg Lana brutaal om haar onwetendheid te verbergen, maar haar nieuwsgierigheid begon tevens te groeien.

‘Je hebt het Lana nog niet verteld?’ vroeg moeder nu ook. Ze keek haar oudste dochter boos aan.

‘Ik heb er de tijd nog niet voor gehad,’ zei Dana beschaamd en ze vuurde rood.

‘Dan zeggen we het nu toch?’ zei Maragh onverschillig en hij keek Lana met een gemene grijns aan. ‘Dit is het perfecte moment, schat. Nu Ivana zo ziek is, moet er toch ook nog goed nieuws overgebracht worden.’ Hij pakte Dana liefdevol om haar middel en vervolgde: ‘Nou Lana, je zus en ik houden enorm veel van elkaar en we hebben besloten de volgende stap te nemen. We gaan binnenkort trouwen.’

Na dit gezegd te hebben, wendde hij zich tot Dana en zoende haar opnieuw overdreven lang om zijn punt te maken. Dana wilde zich los trekken om Lana de waarheid te vertellen, Lana haar excuses aan te bieden, Lana om vergiffenis te vragen, maar daar kreeg ze de kans niet voor. Het enige wat ze van haar zusje zag, was haar rug toen zij zonder hen nog een blik waardig te keuren de stal uit rende.

Lana was zo kwaad dat ze niet meer helder kon nadenken. Ze voelde hoe het innerlijke vuur in haar ernaar verlangde om losgelaten te worden, maar ze wist het te beheersen. Het koste haar echter de grootste moeite. Ze kon het niet riskeren dat iemand haar gave zag. Ze was echter nog nooit zo boos geweest! Woede en het gevoel van verraad kolkten als woeste rivieren door haar lijf.

Voor haar geestesoog verschenen steeds maar opnieuw Maraghs onuitstaanbare grijns, Dana’s schaamte en haar moeders woorden en ze voedden het innerlijke vuur in Lana, totdat ze het bijna niet meer binnen zich kon houden. Toen ze het dorp uit was gelopen, gilte ze kwaad en voelde hoe een vlam zich in haar handpalm vormde. Woedend smeed ze het naar het dichtstbijzijnde bosje, dat meteen tot aan de grond toe afbrandde.

Diep van binnen voelde ze zich naast woedend en verraden ook verdrietig en teleurgesteld. Waarom was zij de enige die niet op de hoogte was van Dana’s huwelijk? Het was waar dat Dana beter met Ivana kon opschieten, maar dat hun band zo veel slechter was dat Dana haar dit blijde nieuws nog niet had willen vertellen, kwetste Lana ontzettend. Ze voelde zich buitengesloten, zoals ze dat nog nooit eerder had ervaren.

Ze voelde zich bovendien machteloos. Vandaag waren er zoveel dingen gebeurd, waar ze geen grip op had gehad. Eerst haar nieuwe gave, toen Ivana’s verwondingen, het dreigement van de slager en nu Dana’s verlovings. Haar leven veranderde te snel en ze had er geen controle over. Bittere tranen liepen over haar wangen. Ze moest daarentegen iets doen om die gevoelens van onmacht en kwaadheid kwijt te komen. Aan Dana’s besluit kon ze niets veranderen, maar er was iets waar ze wel invloed op kon uitoefenen.

Ze bleef abrupt staan en draaide zich om. Op topsnelheid rende ze terug naar de medicijnman, biddend dat ze haar moeder of Dana niet tegenkwam onderweg. Ze had geluk en ze pakte haar merrie Erin, die ze bij de

medicijnman had achtergelaten, bij de teugels. Ze hijgde van de inspanning, maar dat gevoel dat ze op exploderen stond was er nog steeds. Ze moest iets met haar emoties doen, anders zouden er dadelijk ongelukken gebeuren. Een verkeerd woord en ze zou haar innerlijke vuur niet meer onder bedwang kunnen houden. Ze zag voor zich hoe ze de schuur weer in rende en haar vuur op Dana richtte. Ze rilde: dat verdiende haar zus nu ook weer niet. Zij niet in ieder geval...

Ze besteeg Erin en reed in een trance terug naar hun huis, dat net buiten Sutarebil lag. Haar merrie liet ze in de weide grazen en zelf rende ze hun schuur in. Deze bestond ook uit twee verdiepingen, net als bij de medicijnman en Lana liep de ladder op naar de bovenste verdieping. Op de tweede verdieping lagen balen hooi en stro en daar had Lana een ketel en boeken verborgen. Vanaf het moment dat hun moeder hen had verteld dat ze heksen waren, had Lana hier in het geheim drankjes gebrouwen in afwachting van haar actieve gaven. Ze brouwde meestal onschuldige drankjes die binnen een uur waren uitgewerkt, maar Lana had ook eens een drankje voor Maragh gebrouwen en in zijn drinken gedaan met als gevolg dat hij onder de grote steenpuisten kwam te zitten. Hij wees Lana (terecht) als schuldige aan, maar niemand geloofde dat de lieve, maar wel soms ondeugende, Lana zoiets zou kunnen doen. Ze had daar immers de macht niet toe.

Dat had ze echter wel en mensen hadden haar al te lang onderschat. Vanavond zou ze haar macht laten gelden. Lana hing de ketel aan een standaard op en stak het vuur eronder aan. Daarna haalde ze bij de uitlopers van de rivier de Libera, die een kwartiertje lopen van hun huis lag, wat water en goot dit in de ketel. Ze liet het water even koken en las in de tussentijd het recept door van een drankje met Sint Janskruid. Onder een losse plank haalde Lana de ingrediënten tevoorschijn en stampte ze fijn. Toen ze de ingrediënten in de ketel had gedaan, roerde ze deze voor vijf minuten en liet daarna het drankje sudderen.

In de tussentijd liep Lana hun huis in en haalde een zwarte reismantel met een grote kap uit de klerenkast. Deze sloeg ze zorgvuldig over haar hoofd, zodat niemand haar gezicht zou kunnen zien. Snel liep ze de schuur weer in, vulde een klein flesje met vergif en liep toen naar Erin, die naar de andere kant van de weide was gelopen. Met haar gedachten riep Lana ongeduldig haar paard: *'Erin, kom hier! Ik ben het, meisje. Je moet me even het dorp in brengen. Straks mag je uitrusten.'*

Lana slikte even, toen de consequenties van haar plan tot haar doordrongen. Misschien was er wel geen straks. Misschien was ze over een uur wel opgepakt en zat ze in een van de cellen van de burgemeester te wachten, totdat de stadwacht van Amycus haar mee zouden nemen naar de stad om haar daar op te sluiten in de koude kerkers. Of misschien stond op haar daad wel de doodstraf en zou ze meteen op het dorpsplein geëxecuteerd worden door kapitein Erdor.

Lana klom op haar merrie en moest hier even naar adem happen. Haar hartslag beukte in haar borstkast en even leek haar woede verdrongen te

worden door angst. Ze wilde niet de rest van haar leven in een kerker besteden noch wilde ze vanavond al sterven. Ze had nog te veel om voor te leven. Maar wat moest ze dan? Vroeg of laat zouden verdenkingen bij haar komen te liggen, zelfs als ze het slim aanpakte vanavond. En wat dan? Moest ze vluchten? Ze kon niet blijven en haar familie in gevaar brengen. Waarheen moest ze gaan?

Lana schudde gedecideerd haar hoofd en vergewiste zich ervan dat ze het juiste deed. De slager was een reëel gevaar voor hen geworden. Hij was er de man niet naar om alleen loze woorden te uiten. Hij zou ervoor zorgen dat koning Lembo hen vond. En met de koning kon niet gepraat worden. Ze zouden ofwel de koning moeten dienen ofwel gearresteerd worden als vijanden van het Oostelijke Rijk. Het was haar schuld dat de man ontdekt had dat ze heksen waren en dientengevolge was het haar verantwoordelijkheid om dit probleem op te lossen.

Maar was een moord de oplossing? Want dat was hoe je het wendde of keerde wel wat ze van plan was. Sint Janskruid was giftig en als ze haar toverdrank wist toe te dienen aan de slager, zou hij zeer zeker sterven. Was ze bereid haar ziel op te geven om zichzelf en haar familie te beschermen? Een moord was de ergste gruweldaad immers. Een moord zou haar ziel verscheuren. Maar het was dat of zelf vermoord worden en had Ivana niet gezegd dat hetzelfde in de natuur gold: eten of gegeten worden? Als dat echt waar was, zou ze vanavond eten tot ze verzadigd was hoe ziek ze er ook van werd naderhand.

Voordat ze nog meer gewetenswroeging kreeg, gaf ze Erin de sporen en ze snelden terug het dorp in. Na tien minuten kwamen ze aan bij *De Nachtvreugde*, de grootste kroeg van het dorp, en Lana zette Erin naast de andere paarden. Even trok Lana haar kap goed en keek nerveus naar binnen. Het was wel erg druk. Hierdoor nam de kans dat ze betrappt werd wel enorm toe. Ze kon nu nog terug en dan zou er niets aan de hand zijn. Dan zou ze nog altijd met haar moeder en zusters een plan kunnen bedenken.

Met dat ze dit overwoog, zag ze Maraghs verwaande gezicht weer voor zich. Zijn venijnige woorden. De sneer op zijn gelaat, omdat hij dondersgoed wist dat Lana van niks had geweten en het haar pijn zou doen als het uit kwam. En dat werd haar schoonbroer? En zo moest ze hierachter komen? Het vuur in haar laaide opnieuw op. Ze haalde diep adem en liep toen de kroeg in. Dit had zij in ieder geval *wel* in handen. *Zo neem ik mijn verantwoordelijkheid, Daan*, dacht Lana grimmig. *Ben je niet trots op je rebelse zusje?*

In de kroeg was het een drukte van jewelste en Lana zag niet in hoe ze tussen deze luidruchtige, dronken menigte ooit de slager moest vinden. Voorzichtig liep Lana naar de bar en ging daar onopgemerkt zitten met haar kap nog steeds op. Ze keek behoedzaam om zich heen en zag toen de slager met een smalle kerel in een stil hoekje op twee houten bankjes zitten. De man had een ingevallen gezicht en bloeddorlopen ogen. Beide mannen hadden hun hoofden bij elkaar gestoken en leken ondanks de drukte diep in gesprek.

Lana wist dat de gesprekspartner van de slager geen inwoner van Sutarebil was en voelde haar hart een slag over slaan. Was ze al te laat? Was

dit een dienaar van de koning? Had de slager hem al op de hoogte gesteld van de drie heksen in zijn dorp? Misschien als ze nu zou opschieten, kon ze de eventuele schade nog beperken. Als ze nu haar plan ten uitvoer zou brengen, zouden ze misschien alsnog veilig zijn. Ze bad tot de goden dat ze op tijd was, anders was alles voor niets. Dan werd ze een moordenaars voor niets...

Lana riep de barman en bestelde een kroes bier. Toen niemand keek, deed ze het vergif erin. Even roerde ze het bier met het vergif door elkaar en zei toen tegen de barman: 'Geef dit aan de slager. Zeg hem dat het van een oude vriend is.'

De barman zuchtte nors en bracht de kroes met bier weg. Lana wilde eerst blijven kijken, maar besloot toen dat het tijd was om te gaan. Het zou te riskant zijn om nu te blijven zitten. De barman kon haar gemakkelijk als schuldige aanwijzen. Kap of geen kap, niets kon haar dan nog redden. Snel sloop ze de kroeg uit, maar bleef wel staan bij een raam om te kijken wat er nu met de slager zou gebeuren. Als men nu naar haar zou zoeken, kon ze tenminste meteen op haar paard stappen. Ze zou weg zijn, voordat iemand haar kon tegenhouden. Ze was echter heimelijk op morbide wijze toch ook wel benieuwd of ze haar gifdrank goed gemengd had.

Even leek er niets met haar slachtoffer aan de hand te zijn: hij nam slok na slok en er gebeurde niets. Lana begon net te twifelen aan haar capaciteiten, toen de hel losbarstte. De slager liep rood aan en hij hapte naar lucht. Het leek alsof hij flink gerend had en nu met zijn handen op zijn knieën stond uit te hijgen. Al gauw rolden zijn ogen wild in hun kassen en vormde zich een laag schuim rond zijn lippen, alvorens hij roerloos op de grond neer viel. Zijn ogen waren helemaal wit en hij leek niet meer te ademen.

Lana beet op haar onderlip en bad tot de goden voor vergiffenis voor deze gruweldaad. Ze had het slechts voor haar familie gedaan... Lana keek met gemengde gevoelens nog één laatste keer naar de slager, maar wilde toen weglopen. Het was toen dat ze het zwaard tegen haar nek voelde en dat ze besepte dat ze één grote fout gemaakt had: want waar was de gesprekspartner van slager Ridel gebleven?

5. GEEN LEUGENS MEER

Lana hield zich muisstil en hief haar handen zich overgevend in de lucht. In de tussentijd nam ze de situatie in zich op in een poging zich uit deze penibele positie te redden. Ze stond klem tussen de muur van de kroeg en een penetrant ruikend, knokig mannenlichaam. Hoewel de man mager was, loog zijn zwaardarm er echter niet om: bij het minste of geringste zou deze kerel haar vast en zeker de keel doorsnijden. Wegrennen of vechten zou dus geen optie zijn, want daar zou haar belager haar de kans niet toe geven.

Was haar gave de uitweg? Lana aarzelde even, maar besloot deze toch niet te gebruiken. Haar gave was te onvoorspelbaar op dit moment; ze zou net zo goed een voorbijganger kunnen raken of de hele kroeg in lichterlaaie zetten. Daarbij was ze momenteel zo bang – nu de dood haar in de ogen keek – dat ze betwijfelde of ze zelfs maar een vonkje kon produceren. Welke keuze bleef haar dan nog over?

Lana bewoog zich een miniem beetje, zodat ze in de weerspiegeling van het glas kon zien met wie ze te maken had. De situatie werd er niet beter op, toen ze zag dat ze betrappt was door de metgezel van de slager. Het was zoals ze gevreesd had. In de commotie die was ontstaan had ze hem helemaal niet meer in de gaten gehouden. Ze had zich zo goed achter de schermen weten te houden en nu had haar nieuwsgierigheid haar parten gespeeld. Want hoe kon ze verklaren wat ze hier deed? In het geheim kijkend naar een man die net zijn laatste adem had uitgeblazen. Ze had ook meteen moeten vluchten, toen het nog kon! Als Dana hier was geweest, had ze vast het een en ander te zeggen gehad. En deze keer kon Lana niet anders dan haar zus gelijk geven.

‘Zo, zo,’ zei de man met een vileine grijns, toen hij haar blik onderschepte in het venster. ‘Geniet je van het schouwspel, gemaskerde? Houd je ervan om naar de dood te kijken? Ik zal je eens een interessant weetje vertellen. De man die je zo onbeschaamd gade slaat, is de slager van dit dorp. Hij kreeg een drankje aangeboden van een vreemd persoon aan de bar. Ik waarschuwde hem nog het niet te drinken, maar de man was naïef. Hij dacht zeker dat hij de listigste man van het dorp was en dat niemand hem wat zou durven aandoen, omdat hij mensen altijd een stap voor was. Het blijkt dus maar weer hoe hoogmoed ten val komt.’

Ik heb echter het vreemde gevoel dat jij dit al allemaal wist, nietwaar vreemdeling? Zal ik je dan eens wat vertellen wat je misschien nog niet zeker wist? Diezelfde slager vertelde me net een heel interessant verhaal over drie ongeregistreerde heksen in dit dorp. Wel toevallig, vind je niet, dat juist deze slager in vreemde omstandigheden om het leven is gebracht. Als ik zou moeten gissen, denk ik dat een van de heksen hem vergiftigd heeft om haar hachje en die van haar zussen te redden. En ik moet wel heel erg fout zitten, als jij niet een van hen bent.’

Met een ruk trok hij de kap van Lana's hoofd en hij greep haar ruw bij haar haren vast met zijn vrije hand. Lana kreunde van de pijn en de man lachte

hatelijk. 'Kijk eens aan: ik had gelijk. Je voldoet precies aan de beschrijving die de arme man me gaf. Wat een verrassing, heks! Slager Ridel had dus gelijk: er zijn heksen in dit wormenhof. Wie had dat verwacht?' Hij draaide haar in een beweging om, waardoor ze elkaar in de ogen konden kijken. Zijn kleine rattenootjes namen haar waarderend in zich op.

'Wat Ridel echter vergat te vermelden, was dat jullie erg knap zijn voor jullie soort. Ik had een beeld voor me van drie verschrompelde, met wratten bedekte oude wijven, maar ik moet zeggen dat de realiteit voor het eerst eens niet tegenvalt. Eens kijken wat ik met jou ga doen,' zei hij smalend en hij liet het zwaard over Lana's nek glijden. Lana ademde jachtig van de angst en dit deed de man nog meer plezier. 'Ik kan je natuurlijk aan de koning uitleveren, zoals Ridel vast verwacht had dat ik zou doen. Echter op onze lange reis naar Darkor, kun je me gemakkelijk beheksen. Dus dat is geen optie en ik ben niet machtig genoeg om een heks - laat staan drie - te vervoeren, dat geef ik zonder meer toe.

Ik kan je ook gewoon meteen doden en de koning jouw hoofd brengen. Ik heb je op een plek, waar jij je niet kunt verweren en ik heb een zwaard. Als ik de slager, die tot dusver gelijk blijkt te hebben, moet geloven, zijn jullie nog nieuwelingen in het vak. Ik kan me zo voorstellen dat jij je gave nog niet kan oproepen, anders was ik wellicht al in vlammen op gegaan.'

Lana fronste. Daar had hij wel gelijk in. Ze had hem in ieder geval niet vrijwillig gespaard. Als ze haar gave had kunnen gebruiken, hadden zaken er nu al heel anders voor gestaan. Kon ze maar bij haar gave!

'Daarentegen ben je veel te mooi om meteen te doden, dus ik kan je ook tot mijn slavin maken,' ging de man onverstoord verder met het bedenken van zijn crimineel plannetje. 'Dan kan ik je in de gaten houden, zodat je me niet kan beheksen. Ik heb vast wel nog een middelje om die krachten van je te onderdrukken. Bovendien heb ik zo een prachtige slavin aan mijn zijde, die me op mijn wenken bedient. Misschien kan ik bij een medicijnman zelfs een drankje kopen die je gave voor altijd plat legt. Dit lijkt me wel de betere optie. In ieder geval, totdat ik je zat ben en de koning alsnog waarschuwt. Wat denk je daarvan?'

Lana was dan wel bang, maar haar angst, maakte plaats voor verachting, toen ze de plannen van de man hoorde. 'Ik sterf liever dan dat ik jouw slavin word,' zei ze en ze spuugde in het gezicht van de man.

'Een kleine vurige ben jij, hè? Akkoord. Als je het zo wil spelen,' zei de man grimmig en hij veegde het spuug uit zijn ogen. 'Als jij nu wilt sterven, heks, dan geef ik je dat hier en nu. Een vrouw in nood zal ik niets ontzeggen.' Hij hief met een rancuneuze blik in zijn ogen zijn zwaard op.

Lana deed haar ogen dicht en probeerde haar gave op te roepen, maar tot haar grote schrik lukte het nog steeds niet. Ze had gehoopt dat, zodra er echt levensgevaar dreigde, haar gave alsnog geactiveerd zou worden, zoals bij de slager het geval was geweest. Haar angst was echter zo hevig, vermoedde ze, dat hij haar gave blokkeerde. Hun moeder had dit al zo vaak verteld. Had ze nu maar wat meer aandacht geboden, dan wist ze misschien hoe ze haar

angst kon laten afnemen.

Angststranen liepen langs haar wangen en in gedachten zei ze haar familie vaarwel, terwijl ze wachtte op de genadeklap. Er was nog zoveel wat ze hen had willen zeggen. Er was nog zoveel wat ze had willen doen. Hopelijk kreeg haar familie wel nu de rust en tijd om hun leven te leiden, zoals ze dat wilden. In dat geval was haar einde wel iets waar ze vrede mee kon hebben.

Tot haar grote verrassing bleef de genadeklap uit. Ze verwachtte elk moment het scherpe lemmet in haar huid te voelen, maar er gebeurde niks. Wilde de man haar laten lijden door haar snel naderende dood nog ietwat uit te stellen? Of had de man zich alsnog bedacht, omdat ze meer waard levend dan dood was? Of had iemand hem gezien misschien en durfde hij pas te handelen als diegene weg was? In dat laatste geval moest ze snel handelen. Als ze een dorpeling kon overtuigen ervan dat ze in gevaar was, dan hoefde ze wellicht niet te sterven vandaag.

De waarheid bleek er niet ver vanaf te liggen. Toen Lana voorzichtig een oog weer open deed, zag ze dat de man versteend voor haar stond met één arm nog steeds in de lucht geheven, alsof hij van plan was om toe te slaan. Zijn gezicht had een ijsblauwe kleur gekregen en aan zijn wenkbrauwen waren ijskristallen zichtbaar. Des mans adem kwam in koude wolkjes uit zijn neus.

Achter haar en haar belager stond Dana, die buiten adem een trillende hand opgeheven had. 'Gaat het met je?' vroeg ze bezorgd en ze nam Lana van top tot teen op. 'Heeft hij je bezeerd?'

Lana voelde een enorme opluchting, toen ze haar oudere zus zag. Dana had haar gered en even wilde Lana niets liever dan haar zus te omhelzen als dank voor haar daad. Ze mocht nog even langer op deze wereld vertoeven om haar dromen waar te maken.

Haar gekrenkte trots kwam hiertegen echter in opstand, toen ze zich herinnerde wat Dana had gedaan. Dana ging trouwen met een man, die Lana niet mocht. Bovendien had ze opzettelijk dit heugelijke feit voor Lana verborgen gehouden. Iedereen had het geweten, behalve zij. Toen dat gevoel van ongelijkheid weer bezit van haar nam, kon Lana niet meer vreugdevol op Dana's komst te reageren.

Daarom bevrijdde ze zonder wat te zeggen haar haren uit de ijzige greep van de man en keek aarzelend naar haar belager. Hij wist wie ze waren en zodra Dana's krachten uitgewerkt waren, zou hij vast en zeker naar de koning rennen om alsnog verslag uit te brengen. Het gevaar was nog niet geweken. Ze wilde dit liever niet doen, want dan zou haar ziel zeker verscheurd raken: twee moorden in een nacht... Werd ze een slechterik?

Lana rilde bij de gedachte en liep al bijna weg, toen ze aan haar moeder en zussen dacht. Als ze nu laf was, verdoemde ze hen tot gevangenschap, martelingen en misschien zelfs de dood. Dat wachtte hen immers, wanneer koning Lembo achter hun bestaan kwam. Gedecideerd pakte ze het zwaard van de man op en stak het door hem heen. Ze zou wel een extra gebed tot de goden richten vannacht. Zij waren toch allesziend; hopelijk zagen ze in dat ze vanuit een goed hart gehandeld had.

‘Wat doe je nou?’ vroeg Dana verafschuwd en ze deed een stap achteruit. Eindelijk liet ze haar hand zakken.

Lana negeerde haar, smeed het zwaard in de bosjes en hees zich toen op Erin. Dana keek ontzet en walgend naar het levenloze lichaam, maar sprong toen gauw op haar merrie, Cela, en reed vlug achter Lana aan het dorp uit, voordat ze betrappt zouden worden bij deze gruwelijke daad.

Een tijd lang zwegen ze allebei, maar toen vroeg Dana, terwijl ze naast Lana ging rijden: ‘Wat heb je in hemelsnaam gedaan? Lana, je hebt iemand in koelen bloede vermoord! Als iemand hier achter komt, ga je de bak in! Wil je dat? We waren nog lang niet klaar met overleggen! Misschien had moeder een betere oplossing kunnen vinden dan moord! Ik ben ook graag veilig, maar ik zou nooit iemand vermoord hebben omwille van onze veiligheid!’

Lana negeerde haar en keek strak naar de inktzwarte lucht. ‘Lana, zeg eens wat.’ Weer geen antwoord. Dana zuchtte: ‘Ben je nog steeds kwaad?’

Lana keek haar vals aan en dit zei Dana genoeg. ‘Ja dus,’ concludeerde Dana. ‘Luister Laan, het spijt me echt. Ik vond gewoon niet het juiste moment om je te vertellen over onze trouwplannen.’

‘Natuurlijk,’ zei Lana sarcastisch. ‘Vandaar dat ook iedereen het weet, hè? Ik weet dat we het nooit echt goed met elkaar hebben kunnen vinden, maar dat je me zoiets belangrijks niet hebt verteld, vind ik echt... Weet je hoe ik me voel momenteel? Alsof ik er niet toe doe! Alsof ik helemaal geen deel meer vorm van onze familie.’

Dana, die zich ontzettend schuldig voelde, zweeg. Lana keek haar zus nog eens aan en probeerde Dana’s gedachten te lezen. Dana was hierop niet voorbereid en Lana kon zo tot het diepst van haar ziel doordringen. Zo zag Lana Dana’s twijfel of ze wel moest trouwen; de spijt dat ze Lana niet in vertrouwen had genomen en het verlangen om eens een goede band met haar beide zusjes te krijgen. Maar toen werd alles zwart voor Lana’s ogen en ze wist dat Dana gemerkt had dat Lana in haar gedachten had rond gesnuffeld en zich nu wel had weten te verdedigen tegen deze inbreuk. Dana was echter niet boos en op de een of andere manier kalmeerde dit Lana, waardoor haar woede weg ebde.

‘Het wordt tijd dat we ons gesprek gaan voeren,’ zei Lana kortaf en ze stapte af.

‘Ja, dit is het juiste moment,’ zei Dana en ze volgde Lana’s voorbeeld. Ze lieten de paarden op een grasveld rond draven en zelf gingen ze op een grote, platte kei zitten.

Even zaten ze er stil en ongemakkelijk bij, maar toen vroeg Lana: ‘Waarom heb je me nooit verteld dat je ging trouwen?’

‘Ik weet het eerlijk gezegd niet. Ik denk dat ik bang was dat jij kwaad op me zou worden. Immers, jij en Maragh zijn niet de beste vrienden.’

‘Nee, dat klopt. Maar hij en Ivana ook niet. Haar heb je het wel verteld. Waarom?’

‘Ivana staat achter mijn keuze, want ze snapt waarom ik het doe zonder dat ik het hoeft uit te leggen.’

'Waarom ga je dan met Maragh trouwen?'

'Je weet dat hij de rijkste jongen van het dorp is.'

'Ja, en dus? Ik zag net - excuseer me daarvoor - in je gedachten dat je twijfelt of je wel met hem moet trouwen.'

'Ik doe het voor jullie, Laan. Als ik met hem trouw, krijgen jullie het vast ook beter.'

'Maar je moet niet trouwen voor ons,' zei Lana fel. 'Je moet trouwen, omdat je van diegene houdt. En als ik het zo bekijk, houd je niet van Maragh of vergis ik me?'

'Lana, dat kun je niet vragen!'

'Ik ben je zus; reken er maar op dat ik dat kan vragen! Ik houd van je en ik wil niet dat jij je leven met een verachtelijke gozer deelt. Hij zal je alleen maar pijn doen.'

'Dat weet je niet, Lana.'

'Nee, dat weet ik ook niet. Maar ik neem ook niet het risico om daar achter te komen. Daarbij als je van Maragh houdt, kun je het toch gewoon zeggen? Waarom zeg je het dan niet? Waarom kijk je me niet in mijn ogen aan en zeg je dat je van Maragh houdt?'

'Omdat dat momenteel ook nog niet zo is, maar dat komt vast nog wel. Je kunt leren van iemand te houden.' Ze keek zo hoopvol hierbij dat Lana het moeilijk vond om haar droomwolkje stuk te prikken.

'Ja, natuurlijk,' zei Lana ironisch. 'Als Maragh misschien de enige man op de wereld was.'

Dana lachte en zei: 'Ik hoop toch dat het iets eerder gebeurt.'

Lana schudde haar hoofd en zei: 'De liefde moet er nu al zijn, Daan. Ik laat je niet met de verkeerde trouwen.'

'Bedreig je me nu?'

'Nee, ik waarschuw je alleen.'

'En, als ik toch met Maragh zou trouwen, wat zou je dan doen? Zou je hem dan ook vergiftigen? Je bent nu toch lekker op dreuf,' zei Dana en ze vouwde haar armen over elkaar, haar zusje ongelovig aankijkend.

'Hoe wist jij dat ik mijn plan toch ten uitvoer heb gebracht?' vroeg Lana verontwaardigd.

'Je bent mijn zusje! Ik weet hoe je denkt. Daarbij was je zo kwaad op mij dat ik me kon voorstellen dat jij je woede ergens op zou botvieren. En aangezien we het vlak voor Maraghs komst nog hadden over wat we met de slager moesten doen...'

'Ja, natuurlijk. En nu eerlijk? Je bent mijn zus, Daan. Ik weet na achttien jaar wel, wanneer je liegt,' merkte Lana met opgetrokken wenkbrauwen op.

'Akkoord. Akkoord. Ik wilde je de waarheid vertellen over mijn huwelijk en ben op zoek naar je gegaan. Ik zocht eerst thuis, maar ik vond je daar niet. Toen realiseerde ik me dat je wel vaker in de schuur vertoefde. Ook zag ik je paard in de weide staan, dus wist ik dat je hier ergens moest zijn. Maar toen ik de schuur in liep, kwam jij met een verdachte uitzienende flacon de trap af. Mijn nieuwsgierigheid nam toe en ik verborg me achter twee balen hooi. Ik